Αναρχική Εφημερίδα

ΔΟΚΙΜΗ

ΧΡΟΝΟΣ 2ος Αρ. φύλλου 22 Ιούλης - Αύγουστος 1987 Τιμή δρχ. 100

ΕΚΑΜ

Να αντισταθούμε στη Βαρβαρότητα οργανώνοντας τις αντιστάσεις μας.

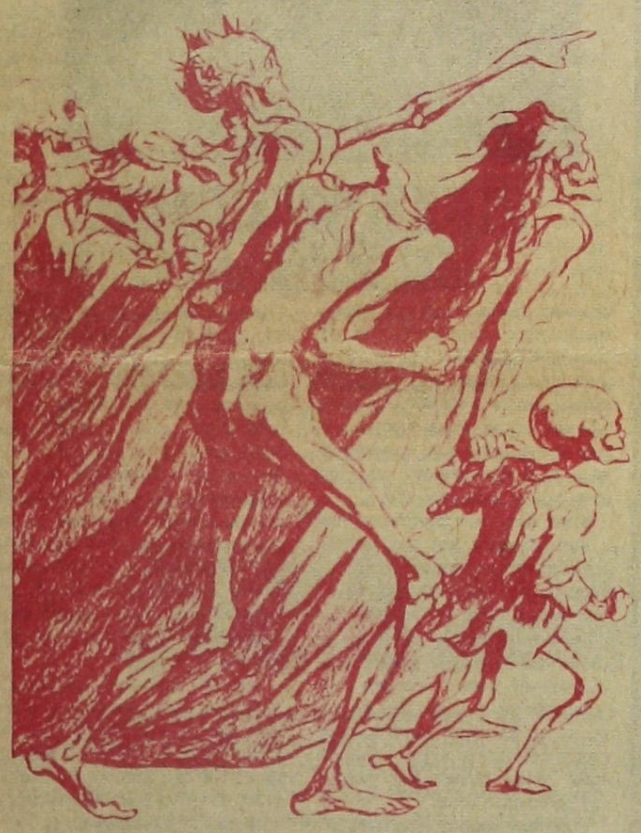

Α΄ Ρέκβιεμ στα χαμένα ιδανικά της αστικής Εφηβείας

– Αν για τους αστούς της πρώτης φάσης εμφάνισης των καπιταλιστικών σχέσεων η δουλειά κι η εκμηδένιση της προσωπικότητας που συνεπάγονταν αυτή, ήταν ιδιαίτερα απεχθής μια και η μισθωτή εργασία χρειάζονταν ελεύθερους ανθρώπους, στη σημερινή φάση της μεταβιομηχανικής Κοινωνίας, όπου οι νέες τεχνολογίες υποσκελίζουν την ανθρώπινη εργασία, τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα και η ελευθερία της προσωπικότητας μπαίνουν οριστικά στο σκουπιδοντενεκέ της ιστορίας.

– Η πληροφορική και οι νέες τεχνολογίες δεν λογαριάζουν αξίες και συναισθήματα, υπηρετούν με συνέπεια την οικονομία και το κράτος που στο βωμό της ανάπτυξης αγνοούν το άτομο βλέποντάς το σαν εργατική δύναμη ή μονάδα κατανάλωσης.

– Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στην προσπάθειά της να προσαρμοστεί στις νέες εξελίξεις και να εκσυγχρονίσει τους μηχανισμούς διαχείρησης της εργατική δύναμης, της γνώσης και της ανθρώπινης δράσης, εισάγει σαν πρώτο βήμα Ενιαίο – Κωδικό – Αριθμό – Μητρώου (ΕΚΑΜ) στην ζωή μας.

– Η ψήφιση του νομοσχεδίου που τον συνοδεύει στις 2 Ιούλη καθώς και το διάταγμα που υποχρεώνει τους γονείς να βγάλουν στα παιδιά τους (μέχρι 12 ετών), το νέο τύπο ταυτότητας, δεν είναι παρά η αρχή των όσων η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και επόμενοι διαχειριστές της εξουσίας ετοιμάζουν.

Β) ΤΟ ΠΑΣΟΚ, Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ & ΟΙ ΦΑΚΕΛΛΟΙ

– Η προώθηση του ΕΚΑΜ από το ΠΑΣΟΚ είναι μια συνέχεια της στρατηγικής του, για την αναδιάρθρωση και τον εκσυγχρονισμό του Ελληνικού κράτους. Αυτός ο εκσυγχρονισμός δεν μπορούσε να επιτευχθεί χωρίς τη συνεργασία και την συναίνεση εκείνου του μέρους του πληθυσμού που επηρεάζονταν από την αριστερή ιδεολογία. Ήταν λοιπόν απαραίτητη μια εναλλαγή, άλλωστε η δεξιά ήταν ανασταλτικός παράγοντας, έχοντας οικοδομήσει έναν Κρατικό μηχανισμό απαρχαιωμένο και στελεχωμένο πελατειακά βασισμένο στην αντίθεση δεξιά – αριστερά.

– Το Πασοκ ήρθε λοιπόν να δικαιώσει την αριστερά που ζητούσε αιεγνωσμένα μερίδιο εξουσίας 40 χρόνια. Η ανάγκη στελέχωσης του Κρατ. μηχανισμού με αριστερούς καλύφθηκε ιδεολογικά στο προεκλογικό πρόγραμμα του 81, με διάφορες κούφιες διακηρύξεις που κάλυπταν πάγια αιτήματα της αριστεράς, όπως κατάργηση του φακελλώματος, αναγνώριση της Εθνικής αντίστασης.

Έξη χρόνια λοιπόν μετά την εκλογή του και αφού έχει εξασφαλίσει τη συναίνεση του πληθυσμού, τον άμεσο και έμμεσο στραγγαλισμό των απεργιών. Έρχεται λοιπόν το Πασόκ να υλοποιήσει τις υποσχέσεις του καταργώντας τους παλιούς φακέλλους και αντικαθιστώντας τους με την νέα ταυτότητα. Αυτή η αντικατάσταση των μηχανισμών φακελλώματος είναι σε συνάρτηση με την αντικατάσταση του υποκείμενου που φακελλώνεται. Πλέον το ζητούμενο δεν είναι η αριστερά. Αυτή το περισσότερο που μπορεί να κάνει είναι να παραπονιέται για καλύτερο μερίδιο αφού πλέον δικαιώθηκε. Αυτή η δικαίωση έρχεται στην Ελλάδα 40 χρόνια μετά, σ' αντίθεση με την Γαλλία, Ιταλία χώρες που είχαν κι αυτές ισχυρό αντάρτικο και στις οποίες τα Κ.Κ. ήταν νόμιμα και συμμετείχαν.

– Εκείνο που τώρα προκαλεί ανησυχία είναι αυτό που οι απανταχού παρόντες φορείς εξουσίας ονομάζουν εσωτερικό εχθρό, δηλαδή είναι πλέον η κοινωνία και τα υποκείμενα που θα αναδειχθούν από αυτήν ανατρέποντας όλες τις δομές και τις προβλέψεις.

Γ΄ Ο Εσωτερικός εχθρός & Ο ΕΚΑΜ

– Παρά την ακινησία του επαναστατικού κινήματος, η Κρατική εξουσία, όποιο προσωπείο κι αν έχει, φαίνεται να αγωνιά για την επανεμφάνισή του, γι' αυτό κιόλας οργανώνεται σε Ευρωπαϊκό αλλά και διεθνές επίπεδο (συμφωνίες για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας). Το ΠΑΣΟΚ σημερινός διαχειριστής της κρατικής Εξουσίας στην Ελλάδα παίζει πολύ καλά το ρόλο του και οργανώνεται για να αντιμετωπίσει τους μελλοντικούς αντατροπείς του.

– Επικίνδυνος όμως, όπως δείξαμε, δεν είναι ο αριστερός αλλά ολόκληρη η κοινωνία. Γι αυτό πρέπει αυτή να φακελλωθεί όχι απλά σε επίπεδο (του ποιοί πήγαν σ' αυτή την συγκέντρωση), αλλά στο σύνολο των δράσεων που την συνιστούν.

συνέχεια στην 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τρία Εγκλήματα ..... σελ. 3
- «Την πήρε μικρή για να την πλάσει...» ..... σελ. 3
- ΑΛΟΥΜΙΝΑ: Στιγμή οικολογικής και λογικής ανισορροπίας του κράτους ..... σελ. 6
- Η Έκδοση του Φολίνι ..... σελ. 8
- Το Λαύριο, το ΠΑΣΟΚ, το Ρ.Κ.Κ. και οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ..... σελ. 7
- Το Πολυτεχνείο Ζει! ..... σελ. 8
- Οι «θεραπευτές» και η «αγία οικογένεια» ... σελ. 6
- Οι γελωτοποιοί του Βασιλιά ..... σελ. 2
- Η εντιμότατη Τσιτσιολίνα ..... σελ. 2
- Ισπανία ..... σελ. 7

Μερικές φορές το τέλος είναι αρχή....

Αυτό το τεύχος (Νο 2°) της ΔΟΚΙΜΗΣ είναι και το τελευταίο μιας δοκιμής, που κράτησε 2 ολόκληρα χρόνια. Το πρώτο είχε εκδοθεί τέλος Ιούλη '85 και ήταν «η συγκεκριμένη μορφή πρότασης» που είχε κι «όλες τις αδυναμίες, που προέχρονταν από την περιορισμένη υποκειμενική και υλική καταστασή της» και που «τα μοναδικά σημεία συμφωνίας», ήταν «η αντίθεση στην καπιταλιστική εξουσία, η επιθυμία για μια αντιεξουσιαστική κι αυτόνομη κοινωνία και η συνέπεια των ανθρώπων, που αναλαμβάνουν την έκδοση».

Μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια η ΔΟΚΙΜΗ πέρασε από πολλά στάδια τόσο στη μορφή και στο περιεχόμενο όσο και στη σύνθεση της εκδοτικής ομάδας.

Όμως, όπως και νάχε το ζήτημα αυτά τα δύο χρόνια οι σύντροφοι, πούβγαζαν την ΔΟΚΙΜΗ συμμετείχαν ενεργητικά σ' όλες τις πρωτοβουλίες του αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου.

Παρά τις επιμέρους διαφωνίες ή και τις αντιθέσεις διαφόρων συντρόφων ήταν γενικά παραδεχτό ότι ήταν η μόνη εφημερίδα, που μπόρεσε να εκδίδεται σε ταχτικά χρονικά διαστήματα και μάλιστα τον τελευταίο χρόνο κάθε 15 μέρες, δείχνοντας ζωντανά ότι οι αναρχικοί έχουν την δυνατότητα έκδοσης ταχτικού εντύπου αν ασχοληθούν συστηματικά και με πείσμα, ακόμα κι αν έχουν πενιχρά υλικά μέσα και περιορισμένες υποκειμενικές δυνατότητες.

Με τη δημιουργία της ένωσης Αναρχικών που η ομάδα της ΔΟΚΙΜΗΣ θεωρεί σαν το πιο σημαντικό βήμα των τελευταίων χρόνων προς την οργάνωση των Αναρχικών, ώστε να γίνει αποτελεσματικότερη η συμμετοχή τους στον ταξικό πόλεμο, ενάντια στα αφεντικά και το κράτος, αποφασίστηκε το τέλος της ΔΟΚΙΜΗΣ. Με την ίδια συνέπεια και αποφασιστικότητα θα συμμετέχουμε στην Ένωση με τους άλλους σύντροφους και σ' όλες τις αναρχικές πρωτοβουλίες και δραστηριότητες.

Αυτό το φύλλο (Νο 22) είναι το δοκιμαστικό της ΑΝΑΡΧΙΑΣ, που θα κυκλοφορήσει από τον Σεπτέμβρη. Καλούμε όλους τους σύντροφους να μας στείλουν τις κριτικές και τις απόψεις τους καθώς και να συμμετάσχουν ουσιαστικά (μ' όποιον τρόπο επιλέξουν οι ίδιοι), έτσι ώστε η έκδοση της 15θήμερης ΑΝΑΡΧΙΑΣ νάναι η καλύτερη ποιοτικά απ' όλες τις μέχρι τώρα εφημερίδες του χώρου μας και που θα εκδίδεται υλικά με τις δικές μας δυνατότητες (σελιδοποίηση, στοιχειοθεσία, φωτογράφηση, μοντάζ, διακίνηση).

Ο ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ, Η «1η ΜΑΗ» ΚΑΙ... Η ΕΡΓΑΤΙΑ

σελ. 8

Πέθανε μετά από μακροχρόνια ασθένεια — για την οποία πολλές ευθύνες έχουν διάφοροι επώνυμοι παλαιοκουκουέδες— το Σάββατο στις 27.6 ο σύντροφος από το Αιγάλεω Τάσος Σκορδάκης.

σελ. 4 5

ΔΟΚΙΜΗ 2

συνέχεια από 1η σελίδα

Η απλή ταξινόμηση αριστερός, δεξιός δεν ενδιαφέρει αλλά ούτε και επαρκεί. Το κράτος έχει πλέον ανάγκη χιλιάδες πληροφορίες για την δημόσια και ιδιωτική ζωή των ατόμων που συνιστούν την κοινωνία και παράλληλα την δυνατότητα επεξεργασίας, σύνθεσης αυτών των πληροφοριών στον ελάχιστο χρόνο. Και όλα αυτά μπορούν σήμερα να επιτευχθούν χάρη στην πληροφορική.

– Ο ΕΚΑΜ που θα συνοδεύει κάθε άτομο σ' όλη του τη ζωή, είναι το πρώτο βήμα στην πορεία του κράτους για έλεγχο και ποδηγέτηση των συνειδήσεων. Χάρη στον ΕΚΑΜ το φακέλλωμα της κοινωνίας θα είναι γεγονός κι αυτό δεν θα έχει σαν μόνο αποτέλεσμα το μπλοκάρισμα των διαδικασιών αντίστασης είτε ατομικής και συλλογικής αλλά και μια «τεχνική» ενοποίηση του κράτους απέναντι στον Εσωτερικό εχθρό.

Δ΄ Η ενοποίηση του Κράτους

– Η επίτευξη της ενοποίησης αποτελεί πλήγμα για την κοινωνία και την φυσική αντίθεση κράτους – κοινωνίας. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι: ότι στην Ελλάδα η αντίληψη της φοροδιαφυγής είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη ή όλων εκείνων των μικροπαρανομιών που γεμίζουν την ζωή του Έλληνα. Τα παραπάνω πηγάζουν ακριβώς από αυτή την αντίθεση και σίγουρα με τον ΕΚΑΜ θα ελαχιστοποιηθουν.

– Ο ΕΚΑΜ λοιπόν, έρχεται να αναδιαρθρώσει τους κρατικούς μηχανισμούς ελέγχου της δραστηριότητας και των σχέσεων των ατόμων με το Κράτος κάνοντας τους ταχύρυθμους, ευέλικτους, και αποτελεσματικούς. Κατ' αυτόν τον τρόπο το κράτος επιτυγχάνει την ενοποίηση των υπηρεσιών του, (όπως π.χ. της τοπικής αυτοδιοίκησης), οι οποίες χάρη στην συσσώρευση των πληροφοριών θα έχουν την δυνατότητα ελέγχου συμπεριφορών των ατόμων, τα οποία θεωρούνται a priori ύποπτα και ένοχα. Επειδή όμως οι Τοπικοί Δήμοι παρουσιάζουν έλλειψη ειδικευμένου προσωπικού, στην αρχή τουλάχιστον θα έχουνε κάποια προβλήματα καθώς θα εμπλακούν σε μια ατέρμονη γραφειοκρατία όπου η μοναδική διαφορά με αυτήν που επικρατούσε μέχρι τώρα, θα είναι μεγαλύτερη ευελιξία.

– Το νέο σύστημα Ελέγχου θα δημιουργήσει ένα πρότυπο πειθαρχικής και άμεσα υποτακτικής κοινωνίας. Όλοι εμείς σαν θεατές θα πρέπει να καθυποταχτούμε στο αίτημα της κρατικής ασφάλειας όπως προσδιορίζεται άλλωστε και από τις υπουργικές αποφάσεις (Άρθρο 16 – 3α)

Με βάση την παραπάνω θέση, η κοινωνική δράση στον βαθμό που ελέγχεται ασφυκτικά, θα παραμείνει στα όρια της νομιμότητας καιτης κανονικότητας με αποτέλεσμα την αφομοίωση του ατόμου. Η δράση των ατόμων περιορίζεται. Σύγχρονοι μηχανισμοί και ειδικοί της γνώσης αναλαμβάνουν κατ' αποκλειστικότητα τον ρόλο των αποφάσεων όσο αφορά τα κοινωνικά δεδομένα.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο συγκεκριμένος νόμος δεν είναι γέννημα ενός «ευφυούς» κυβερνητικού νου, αλλά αυτός ο νόμος συγκεκριμενοποιεί και διαμορφώνει τους νέους μηχανισμούς που θα μπορέσουν να πειθαρχήσουν ή και να εξοντώσουν όλους εκείνους που θα αντισταθούν στο ενοποιημένο σύγχρονο κράτος.

Ε΄ Η φιλοσοφία Αντίθεσης

– Όποιος μιλά σήμερα για κοινωνικό έλεγχο στην πληροφορική και για υπεράσπιση των ατομικών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται συνταγματικά δεν κάνει τίποτα άλλο απ' το να λέει μισές αλήθειες δηλαδή να λέει ολόκληρα ψέμματα. Και λέει ολόκληρα ψέμματα γιατί ξεχνά ότι το κράτος και η κοινωνία όχι μόνο δεν ταυτίζονται αλλά αποτελούν έννοιες αντίθετες. Το κράτος σαν μηχανισμός από την πρώτη κιόλας απόπειρα κυριαρχίας απόσπασε μια σειρά λειτουργίες που ασκούσε πριν η κοινωνία, και με το πέρασμα του χρόνου συνεχίζει να κάνει το ίδιο σκοπεύοντας σε μια πλήρη υποταγή και έλεγχο της κοινωνίας.

– Όλη η ιστορία του Επαναστικού Κινήματος συνίσταται σ' αυτή την αντίθεση και την προσπάθεια της κοινωνίας να επαναοικειοποιήσει την ζωή και την δράση της καταργώντας φυσικά την Κρατική εξουσία. Ο μόνος έλεγχος κοινωνικός είναι η άρνηση του ελέγχου που ασκεί το Κράτος στην κοινωνία. Και αυτό πραγματώνεται μέσα από τον αγώνα για υπεράσπιση της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας, «δικαιώματα» που κανένα σύνταγμα δεν κατοχυρώνει αλλά κατοχυρώνονται μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες.

ΣΤ΄ Η θέση μας απέναντι στον ΕΚΑΜ

– Παρόλο που τα σχέδια του κράτους όσον αφορά την νέα ταυτότητα ήταν γνωστά από καιρό, το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα δεν ασχολήθηκε σοβαρά τόσο, σε επίπεδο ανάλυσης όσο και δράσης για τη ματαίωσή τους. Σίγουρα υπάρχει μια άγνοια σε σχέση όχι μόνο για τον ΕΚΑΜ αλλά και για την νέα Τεχνολογία-Πληροφορική και τις επιπτώσεις τους πάνω στην κοινωνία.

– Επειδή λοιπόν από εδώ και πέρα θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε κάποιες πρωτόγνωρες και εφιαλτικές καταστάσεις οι οποίες εξυπηρετούν τα κρατικά σχέδια για μια κοινωνία νεκροταφείο, εμείς σαν αναρχικοί πρέπει να αγωνιστούμε για την ματαίωσή τους.

– Είναι λοιπόν απαραίτητη η έναρξη μιας Κινηματικής διαδικασίας τόσο σε επίπεδο ανάλυσης και συγκρότησης του αναρχικού λόγου, όσο και σε επίπεδο αντίστασης και δράσης. Παράλληλα όμως είναι απαραίτητη μια προσωπική στάση η οποία και αποτελεί προϋπόθεση έναρξης μιας διαδικασίας αντίστασης.

Αυτή η στάση συνίσταται: 1. Στην άρνηση παραλαβής της ταυτότητας και στην συνειδητή υπεράσπιση αυτής της στάσης. 2. να μην παραδώσει κανείς την παλιά του ταυτότητα και να προσπαθεί να ελίσσεται με τα ήδη υπάρχοντα στοιχεία που έχει όπως Διαβατήριο.

– Μπορεί σαν αναρχικοί να πιστεύουμε σε μια σειρά συλλογικών διαδικασιών, η έλλειψη όμως αυτών δεν μπορεί να σημαίνει και την ατομική μας ενσωμάτωση. Οι καιροί είναι σίγουρα δύσκολοι αλλά μπροστά στην βαρβαρότητα θα αντιτάξουμε το ήθος και την αξιοπρέπεια της ανθρώπινης ύπαρξης οργανώνοντας παράλληλα την συλλογική της αντίσταση.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΚΑΜ

Το σχέδιο περιέχει 27 άρθρα από τα οποία τα Ουσιώδη είναι τα 7 πρώτα και αφορούν την εισαγωγή – έκδοση του νέου τύπου ταυτότητας.

Α΄ Το Ιδεολογικό Προκάλυμμα Των Υπουργικών αποφάσεων.

1. Η αλλαγή της κοινωνίας μας προϋποθέτει μετασχηματισμό στη δομή, τη φυσιογνωμία και την λειτουργία της Δ. Διοίκησης.

2. Εκσυγχρονισμός: η οργάνωση της Δημόσιας Διοίκησης δεν μπορεί και δεν πρέπει να αγνοήσει την μεγάλη πρόκληση της Εποχής την νέα τεχνολογία και ιδιαίτερα την πληροφορική.

3. Η απλοποίηση των διαδικασιών που θα επέλθουν από την Ν. Ταυτότητα, αυτή μακροπρόθεσμα θα απαλλάξει τις δημόσιες υπηρεσίες από τεράστιο όγκο εργασίας και την κατασπατάληση ανθρώπινου δυναμικού που θα μπορέσει να χρησιμοποιηθεί παραγωγικότερα.

Β΄ Τα Ειδικά άρθρα του ΕΚΑΜ

Ο ΕΚΑΜ σχηματίζεται από 13 ψηφία
1ο. Ένδειξη αιωνόβιου
2–3ο. Κωδικό αριθμό Νομού γέννησης
4–5–6ο. Αύξοντα αριθμὸ Καταχώρησης των γεννήσεων από την Δ/νση εσωτερικών κατά χρονολογία γέννησης
7–8–9–10–11–12ο. Χρονολ. γέννησης
13ο. Ψηφίο ελέγχου.
Ο αύξων αριθμός γεννήσεων μονός για τους άντρες,ζυγός για τις γυναίκες.
Άρθρο 2 – Παράγραφος 2, 3, 4
Άρθρο 3 – Παράγραφος 1

2. Αρμόδια αρχή για τη χορήγηση του Ενιαίου Κωδικού Αριθμού Μητρωου (Ε.Κ.Α.Μ.) είναι η διεύθυνση εσωτερικών των νομαρχιών και των διαμερισμάτων της Νομαρχιας Αττικής του τόπου της γέννησης του πολίτη. Για τη χορηγηση του Ενιαίου Κωδικού Αριθμού Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.) στους έλληνες πολίτες που γεννήθηκαν στο εξωτερικό αρμόδια είναι η Διεύθυνση Εσωτερικών του Διαμερίσματος Αθηνών της Νομαρχίας Αττικής.

4. Ο Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.) αποτελεί τον αριθμό των ληξιαρχικών πράξεων, του δελτίου ταυτότητας, του εκλογικού βιβλιαρίου, του διαβατηρίου, του ασφαλιστικού βιβλιαρίου, του φορολογικού μητρώου, της άδειας ικανότητας οδηγού, του μητρωου αρρένων, του προξενικού μητρώου, του δημοτολογίου και του εκλογικού καταλόγου.

Για αρχεία πληροφοριών στα οποία χρησιμοποιείται ο Ε.Κ.Α.Μ., εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις της νομοθεσίας για την προστασία του ατόμου από την επεξεργασία των προσωπικών πληροφοριών και έως ότου τεθεί σε ισχύ σχετικός νόμος δεν επιτρέπεται η διασύνδεση των αρχείων αυτών είτε μεταξύ τους είτε με άλλα αρχεία, ούτε η χρησιμοποίηση του Ε.Κ.Α.Μ., ως κωδικού αριθμού σε άλλα αρχεία προσωπικών πληροφοριών.

Η παράβαση της διάταξης αυτής τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 6 μηνών.

Άρθρο 3.
Στοιχεία δελτίου ταυτότητας.

1. Τα δελτία ταυτότητας εκτός από τον Ε.Κ.Α.Μ. περιέχουν τα επόμενα στοιχεία του κατόχου:
α. φωτογραφία,
β. επώνυμο και κύριο όνομα,
γ. επώνυμο και κύριο όνομα του πατέρα και της μητέρας,
δ. επώνυμο και κύριο όνομα συζύγου,
ε. χρονολογία της γέννησης (ημέρα, μήνα, έτος),
στ. τόπο γέννησης,
ζ. το δήμο ή την κοινότητα, στο δημοτολόγιο του οποίου είναι γραμμένος και τον αύξοντα αριθμό της οικογενειακής του μερίδας,
η. το δήμο ή την κοινότητα, στο μητρώο αρρένων του οποίου είναι γραμμένος,
θ. την εκπλήρωση ή μη των στρατολογικών υποχρεώσεων,
ι. την ομάδα αίματος,
ια. την εκλογική υποδιαίρεση (περιοχή) δήμου ή κοινότητας,
ιβ. το θρήσκευμα.

Η «εντιμότατη» Τσιτσιολίνα στην Βουλή!!!

Οι «πρωτοποριακοί» ριζοσπάστες για να αντιμετωπίσουν την γενική αδιαφορία και απάθεια για τις εκλογές, επιστρατεύουν κάθε μοντέρνο και «αμφισβητισιακό» τρόπο ψηφοθηρίας.

Έτσι μετά το δημόσιο κάπνισμα μαριχουάνας —παλιότερα— απ' τον Πανέλλα ηγέτη του ριζοσπαστικού κόμματος, την γυμνή εμφάνιση μιας υποψήφιας βουλευτίνας σε προεκλογική εκστρατεία πέρσι, το «συμπαθές» κόμμα των ριζοσπαστών επιστράτευσε το βαρύ πυροβολικό του. Μια σεξοβόμβα ολκής και μάλιστα πορνοστάρ που η εμφάνισή της θα τάραζε τα νερά της σοβαροφάνειας των εκλογών.

Λέτε άραγε η εκλογή της Τσιτσιολίνα να εντάσσεται στα πλαίσια της «σεξουαλικής απελευθέρωσης» και αμφισβήτησης, που το ριζοσπαστικό κόμμα επαγγέλεται;

Και τι άλλο να αποδεικνύει η εκλογή της και η φανερή επιδοκιμασία της από τους συμπατριώτες της —και όχι μόνο— παρά την σεξουαλική μιζέρια που κυριαρχεί στην ζωή τους;

ΟΙ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Οι πολιτικές δημόσιες εμφανίσεις της διάσημης πορνοστάρ Τσιτσιολίνα, και η κάθοδος της με το ριζοσπαστικό κόμμα της ιταλίας, απέδειξε πως ο κοινοβουλευτισμός βρίσκει μέτρα αφομοίωσης του χώρου της παθητικής αμφισβήτησης, όπως και τρόπους στήριξης μέσα από το διασυρμό του.

Είναι άλλη μια περίπτωση που ο καπιταλισμός και ένα από τα στηρίγματά του, ο κοινοβουλευτισμός αφομοιώνουν και χωνεύουν την ακατάλληλη γι' αυτούς τροφή. Χρησιμοποιούν αυτό το «εναλλακτικό» θέαμα, για να κρατήσουν τον κόσμο που δεν τους εμπιστεύεται πια, και δεν θα κάνει καμιά θυσία γι' αυτούς, αφού έχουν αρχίσει τα κόμματα και οι κάθε λογής ηγέτες και χάνουν την αξιοπιστία τους.

Η συνειδητοποίηση αυτή εκ μέρους του κόσμου (που ίσως εδώ στην Ελλάδα βρίσκεται στα πρώτα της στάδια) πως δηλαδή είναι μαριονέτα στα χέρια εξουσιαστών που όπως και να έρθουν τα πράγματα, όσες επιφανειακές διαφορές και να έχουν, στο τέλος πάλι θα τα βρούν μεταξύ τους, τον οδηγούν σε άλλους δρόμους.

Φυσικά η μίζερη παθητική αποχή, ο γνωστός «ωχαδελφισμός» και συνακόλουθα το «δε βαριέσαι» είναι καταστάσεις κάθε άλλο παρά εξεγερσιακές. το γεγονός όμως είναι πως τα παρακμιακά φαινόμενα των κομμάτων, (ηθικά και πολιτικά) οδηγούν στο χάσιμο της αξιοπιστίας τους, και γι' αυτό χρειάζονται καινούργιους μεθόδους μάρκετινγκ πέρα από τις παραδοσιακές για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους.

Για το λόγο αυτό προσφέρονται θαυμάσια οι καταστάσεις του περιθωρίου και των μειοψηφιών, ή του χώρου της ιδεολογίας, που άνετα αφομοιώνει όντας λίγο πολύ στα πλαίσια του συστήματος.

Χρησιμοποιούν λοιπόν, εικόνες και καταστάσεις που είναι απάτητες από τον πολύ κόσμο, κεντρίζοντας έτσι την περιέργεια, την φαντασία, και τις κρυφές επιθυμίες τους.

Όλο αυτό το «εναλλαχτικό» θέαμα, το μόνο που κάνει είναι να αλατοπιπερίζει το παραδοσιακό θέαμα του καπιταλισμού.

Κι αυτό μέχρι να βρεθεί ο «απτόητος» ηγέτης που θα ξαναρχίσει τον «αγώνα» και θα πάρει τις μάζες του λαού με το μέρος του.

Μέχρι όμως να γίνει αυτό, περιπτωσεις καραγκιόζηδων της πολιτικής που άρουν από πάνω τους την «καθωσπρεπική» έννοια του βουλευτή, θα επενδύουν πολιτική με χάπενινγκ και άλλες τρελίτσες. Έτσι λοιπόν, η μερίδα που δεν δέχεται πρόσκαιρα τον κοινοβουλευτισμό, θεσμοποιεί στη συνείδησή της τον «τρελό» πολιτικό που προσφέρει θέαμα από τη μια μεριά, βοηθώντας από την άλλη να πραγματοποιηθεί το νέο μοντέλο του «ανένταχτου» που δεν ψηφίζει κανένα μεγάλο κόμμα και εξασφαλίζει παράλληλα την ησυχία του.

Στη Μ. Βρετανία, κόμματα ενταγμένα στους οικολόγους, έκαναν τρελές προτάσεις, όπως να καταργηθεί το 999 (κάτι ανάλογο με το 100 της αστυνομίας) και να γίνει 111, να διακοσμηθεί η Αγγλία, και άλλα παρόμοια.

Το κόμμα «κούνια που σας κούναγε» ζήτησε να κουνιούνται όλη τη μέρα οι κούνιες της Αγγλίας για να κουνηθούν και τα μυαλά των πολιτικών, και άλλες τέτοιες μαλακίες που διαιωνίζουν την κυριαρχία του κοινοβουλευτισμού της Αυτοκρατορίας.

Χαρακτηριστικό επίσης είναι η αφομοίωση των καταστασιακών από αρκετούς πολιτικούς που βγάζουν λόγους σε στυλ Βενεγκέμ. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι τίποτα δεν αλλάζει μ' όλα αυτά, απλά επισημαίνουμε την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού.

Καινούργιοι θιασώτες του κοινοβουλευτισμού με χάπενινγκ και αστείες ιδέες εισρέουν στους θεσμούς, προσπαθώντας να δώσουν μια εξανθρωπισμένη εικόνα σ' αυτούς, δίνοντας έμφαση στην υποτιθέμενη ελευθερία τους, και έτσι μπορούν και κρατούν τα χαλινάρια στον όχλο που θεωρείται αμφισβητίας. Δεν χρειάζεται να πούμε «και στα δικά μας». Η φυσαρμόνικα του Κύρκου, η περίπτωση του υποψήφιου Μεσσηνίας πουέλεγε ότι θα κλείσει τις τρύπες από τα μακαρόνια, τα χάπενιγκ του ρήγα Φεραίου είναι οι πρώτες ενδείξεις για τη θεσμοποίηση των γελωτοποιών εδώ στην Ελλάδα.

Μέχρι την παρουσία ενός «άνδρα» που θα ξεκινήσει τη Μεγάλη Ιδέα, το «συνολικό όραμα» για την επανάκτηση της Κων/πολης και της Μ. Ασίας!

Ώρα είναι να κουρευτεί πανκ ο Κουτσόγιωργας!

Καλοκαιρινή επίθεση

– Ομάδα επιτέθηκε στα Εξάρχεια στη περίπολο μπάτσων με βόμβα μολότωφ και τραυμάτισε έναν. Η επίθεση ήταν συνέχεια των ξυλοδαρμών στο γήπεδο του Παναθηναϊκού σε ρακ συναυλία από τα ΜΑΤ και τον αφοπλισμό 2 μπάτσων. Οι φασαρίες είχαν αρχίσει από την προηγούμενη μέρα με την προκλητική παρουσία των ΜΑΤατζήδων και τον ξυλοδαρμό νεαρών.

Τις επόμενες μέρες ο εκνευρισμός και ο φόβος των ΜΑΤάβων στην πλατεία ήταν έκδηλος. Μια γρήγορη για το «θεαθήναι βόλτα και δρόμο.

Την εαρινή επίθεση με συναυλίες και γιαούρτια ακολούθησε το καλοκαίρι με μολότωφ.

– Μέλη της Αντιεξουσιαστικής ομάδας «είσοδος κινδύνου» και της «ομάδας Εναλλαχτικής δράσης» παραπέμπονται μετά εννιά μήνες για παράνομη αφισοκόλληση γιατί στις 15 Σεπτέμβρη 1986 κολλούσαν αφίσσες για τη δολοφονία του εργάτη της Ε-ΔΟΚ-ΕΤΕΡ, Αντ. Μαυροειδή.

Το κράτος αργεί, αλλά δεν ξεχνά!

– ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ μπροσούρα με τίτλο «ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, οικολογικά και κοινωνικά αδιέξοδα» από τις εκδόσεις Α-ΝΤΙ–ΕΝΑ (ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ–ΕΝΝΑΛΑΚΤΙΚΕΣ). Η μπροσούρα βγήκε από τις Καβαλλιώτιες ομάδες «Ομάδα Εναλλακτικής δράσης» και Αντιεξουσιαστική ομάδα «Είσοδος κινδύνου» και είναι συνολική δουλειά πάνω στο πάντα επίκαιρο ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ Ή «ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΓΛΥΤΩΣΟΥΜΕ»

Δεν είναι επί του προκειμένου να μιλήσουμε τόσο για το φόνο ή για το θάνατο, αλλά να καταγράψουμε την διάταση, που παίρνουν οι έννοιες αυτές, σε μια συγκεκριμένη κοινωνική πραγματικότητα και ιδιαίτερα στην Ελληνική κοινωνική πραγματικότητα.

Έκδηλο είναι ότι η ζωή δεν υφίσταται χωρίς τον θάνατο, και παράλληλα ο ρόλος του θανάτου είναι άχαρος χωρίς την «ύπαρξη» της ζωής. Ο θάνατος για παράδειγμα, δεν έχει έννοια μιας στιγμής μελαγχολικής, —αλλοιώς δεν θα υπήρχε— έχει την έννοια της απονέκρωσης του ζωντανού σε κάθε πτυχή —όχι γενικά της ζωής— αλλά της καθημερινής ζωής. Όταν δηλαδή οι στιγμές της καθημερινής μας ζωής θανατώνονται, είτε στην εργασία, είτε στην ψυχαγωγία, είτε στην κατανάλωση, αυτός δεν είναι ΘΑΝΑΤΟΣ; Φυσικά είναι στο βαθμό βέβαια που ορίζουμε τη ζωή ως μια **συνεχή απόλαυση.** Τα λέμε αυτά γιατί μας αφήνουν τουλάχιστον αδιάφορους οι μικροαστικοί κλαυθμυρισμοί της ανημπορίας: «Αχ το παληκάρι», ή «τόσο νέος». Γιατί για μας **νέος ή γέρος** μετράει από το ποσό χαμένου χρόνου και όχι από το χρόνο γενικά.

Ανάλογη είναι η σημασία και το περιεχόμενο του φόνου. Η ανθρώπινη ιστορία είναι η ιστορία του φόνου. Ο φόνος λειτουργεί πότε δυναστεύοντας, πότε απελευθερώνοντας τη ζωή και το περιεχόμενό της. Όταν κάποιος λέει, ότι δεν μπορώ να ζήσω, έτσι δίνει ταυτόχρονα και τον ορισμό της ζωής.

Παράλληλα, σεβόμαστε πριν απ' όλα και πάνω από όλα το **μυστήριο της ανθρώπινης ψυχής, το σκοτάδι της, το μεγαλείο της,** και γιαυτό δεν συμφωνούμε με τους δημοσιογράφους, τυμβωρύχους, ψυχολόγους, παπάδες, που έχουν αναλάβει εργολαβικά να ερευνήσουν τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου.

Ας έλθουμε όμως, στη σημερινή Ελληνική πραγματικότητα, για να δούμε πως αντιμετωπίζει το κοινωνικό σώμα, κάτω από ποια ιδεολογία, και τρόπο ζωής, φαινόμενα που πηγαζουν από μέσα της, και ποια είναι η πραγματική διάσταση.

Τρία εγκλήματα έχουν *«συγκλονίσει»* τους *«νεοέλληνες».*

1. Τραυμάτισε έγκυο και την πέταξε στα σκυλιά.
2. «Εταιρία» δολοφόνων.
3. Κομμάτιασε τη γυναίκα του.

Το ότι τραυμάτισε με αυτοκίνητο τη γυναίκα **«φαίνεται»** λογικό, γιατί πλέον αυτό που λένε «τροχαίο», «φαίνεται» να έχει επικρατήσει, σαν λογικό, στην κοινωνία μας. Λογικό, γιατί το αυτοκίνητο θεωρείται κοινωνικό έπαθλο ανόδου -επιτυχίας. Έτσι κανείς δεν εχει αντίρρηση να αφήσει τα κορμιά των παιδιών του στην άσφαλτο, ανταλλάσοντας το αίμα με το εμπόρευμα, βραβείο της καπιταλιστικής κοινωνίας. Τέλος πάντων. Αυτή είναι η λογική της παράλογης κοινωνίας. Ισορροπίας της ανισορροπίας.

, Εκείνο όμως που προξένησε την αγανάκτηση των «έντιμων» πολιτών είναι ότι «πέταξε» το θύμα του στα σκυλιά. Σαφές είναι, όμως και το κίνητρο του θύτη. Το πέταξε για να «γλιτώσει», για να το ξεφορτωθεί.

Από ποιες αξίες είχε διαπαιδαγωγηθεί, ποιες αξίες τον είχαν πορώσει;

Κυρίαρχη κοινωνική αντίληψη δεν είναι ο ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ, που μεταφράζεται από την μικροαστική εξαθλίωση σε «ότι βρούμε, όπως μπορούμε, ότι αρπάξει ο κώλος μας»; Κυρίαρχη κοινωνική αντίληψη δεν είναι το εύκολο κέρδος, η εύκολη κοινωνική άνοδος, η «καλοπέραση» χωρίς κόστος, η απέχθεια στους ανθρώπους του μόχθου και της εργασίας; Το όραμα μιας ζωής περιστοιχισμένης με σπίτι, έγχρωμη, βίντεο, αυτοκίνητο, δουλειά στο δημόσιο. Κυριάρχη κοινωνική αντίληψη δεν είναι η ρευστοποίηση των κοινωνικών αξιών, όπου τα πάντα μετατρέπονται σ' ότι βοηθά το ξεπεσμένο «εγώ» μας; Το θύμα ή ο θύτης είναι ή όχι ο «γείτονας», ο «συνάδελφος» κ.τ.λ. λέξεις που αποτελούν την επίφαση της συλλογικότητας, εντείνοντας τον διαχωρισμό;

Έτσι λοιπόν, ας μας αφήσουν ήσυχους οι μικροαστοί έντιμοι πολίτες, που με κορκοδείλια δάκρυα, εκπλήσονται, γι αυτά τα εγκλήματα μέχρι που ένας «συνάδελφος» κάνει την **επόμενη θηριωδία.**

Εταιρεία Δολοφόνων

Πολλοί έμειναν έκπληκτοι για την σύγχρονη εγκληματικότητα που εκφράζεται με την εταιρεία δολοφόνων.

Από πρώτη έποψη, φαίνεται καθαρό ότι η εταιρία δολοφόνων, είναι φαινόμενο μόνο «ελληνικό», κλασσικό και καθόλου σύγχρονο. Η λογική της μικροαστικής κοινωνικής ανόδου, σε σχέση με τα «άχρηστα» γηρατειά που δεν παράγουν, ενώ γίνονται χρήσιμα μόνο όταν συνοδεύονται από μια περιουσία, μια σύνταξη, με τραπεζικό απόθεμα. Πόσοι και πόσοι στην ελληνική κοινωνία δεν οραματίζονται τη ζωή τους, εαν έλλειπε το βάρος των γερόντων; Με πόση ευκολία θα επιβίωναν, αν η ιδιοκτησία του γέρου περνούσε, όσο πιο γρήγορα στα χέρια τους;

Έτσι ο θεσμός των γεροκομείων «προθάλαμοι του θανάτου», ευδοκιμούν στη χώρα μας από παλιά. Έτσι ο εύκολος στραγγαλισμός, και το περιβάλλον του θανάτου είναι φαινόμενο σχεδόν αποδεκτό, στο βαθμό που επικρατεί η αντίληψη: **Εύκολη ζωή - Γέρος άχρηστος - Ιδιοκτησία χρήσιμη.**

Η κοινωνική προέλευση των «εταίρων» δεν έπεσε από τον ουρανό. Ο ένας ΔΗΜΑΡΧΟΣ δηλ. **ο πρώτος πολίτης, το πρότυπο.** Ο άλλος ΕΜΠΟΡΟΣ «φτιαγμένος». Ο άλλος ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡΑΣ άνθρωπος της δικαιοσύνης, του ΔΙΚΑΙΟΥ, θα λέγαμε. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ και ένα τσούρμο «έντιμων» και εφησυχασμένων πολιτών. Κανένας τους στην μισθωτή εργασία. Όλοι στη μεσαία τάξη. Όλοι είχαν πραγματώσει το όνειρο του νεοέλληνα. ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΑΞΗ.

Μέσα σ' αυτή τη νύκτα της μικροαστικής αξίας και θηριωδίας, εμφανίζεται σαν ώριμη νεοελληνική κατάσταση:
Κομμάτιασε τη γυναίκα του:
.....ΝΕΟΣ, ΩΡΑΙΟΣ, ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΑΣΟΕΕ, ΜΗΧΑΝΗ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΤΙΜΠΕΡΛΑΝΤ....

Αυτός ο τύπος ανθρώπου κομμάτιασε τη γυναίκα του, όχι γιατί τον κυριάρχησε ο έρωτας, όχι γιατί ήταν σχιζοφρενής, αλλά για να **γλιτώσει.**

Πάλι ο άκρατος ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ. Ο μικροαστός εμποράκος που σκαρφίζεται χίλιους τρόπους για να αρπάξει, μόνο ποσοτική διάσταση έχει με το κομμάτιασμα του σώματος. Όλοι, πως να γλιτώσουμε το τομάρι μας. Και εδώ λοιπόν ατομισμός, έλλειψη κοινωνικής ευθύνης.

Τα φαινόμενα που επαναλαμβάνονται στην ελληνική κοινωνία είναι τυχαία;

Ο πριν λίγο πρότυπο μέσα στην κοινωνία της κατανάλωσης, πρότυπο καλού γαμπρού με «ρενώ» και «βιοτεχνία», γίνεται ο αποδιοπομπαίος τράγος από τον όχλο, που πριν τον παρότρυνε.

Το κομμάτιασμα είναι μια στιγμή. Οι αξίες που εμφορείται ο «χασάπης», «χειρούργος», έχουν διαχρονική σημασία και έχουν εμποτίσει την μικροαστική ελληνική κοινωνία.

Προφανές είναι. Η κοινωνία μας βρίσκεται σε ηθική πτώση. Η βαρβαρότητα της κρατικής κοινωνίας ενθαρρύνεται από το κράτος, θεματοφύλακα του χρήματος, της κατανάλωσης, της μισθωτής εργασίας. Ιδιαίτερα το ελληνικό κράτος, επωμίζεται την ευθύνη της διατήρησης των αξιών που οδηγούν την μικροαστική θηριωδία, στην παραγωγή τέτοιων εγκλημάτων.

Εντοπίζουμε ως **αναρχικοί** αυτά τα γεγονότα για δύο λόγους.

Ο πρώτος επειδή θέλουμε να ξεσκεπάσουμε την κυρίαρχη ηθική, που βρίσκει στήριγμα αυτή η βαρβαρότητα των καθώς πρέπει έντιμων πολιτών και δεύτερον, επειδή γνωρίζουμε ότι:

Το μικροαστικό ήθος παρουσιάζεται πότε με τη μορφή του **«εφησυχασμένου έντιμου πολίτη»**, πότε με τη μορφή του **«αγανακτισμένου πολίτη».** Και οι δύο μορφές είναι όψεις του ίδιου νομίσματος: ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ.

Εδώ ακριβώς, κλείνοντας θα θέλαμε να δώσουμε την εξής συμβουλή προς τους **αγανακτισμένους πολίτες** και να προσέξουν **καλά.**

Την επόμενη φορά που θα βρεθούν αντιμέτωποί μας, παροτρύνοντας τις δυνάμεις καταστολής να μας εξαφανίσουν, εκείνη ακριβώς την στιγμή ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΚΑΛΑ. ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ ΛΟΙΠΟΝ.

«Την πήρε μικρή για να την πλάσει»*

Στη σωρεία των εγκλημάτων που αποτελούν προσοδοφόρο θέμα και θέαμα για τις στήλες των εφημερίδων, ήρθε να προστεθεί άλλο ένα πιο «στυγερό» και «ανατριχιαστικό»: η δολοφονία και το τεμάχισμα της 18χρονης Ζωής Φραντζή απ' τον άντρα της.

Ιερή οργή και αγανάκτηση καταλαμβάνει κάθε φιλήσυχο και νομοταγή πολίτη, ο οποίος αφού τρέξει να ικανοποιήσει τα καννιβαλικά του ένστικτα αγοράζοντας τις εφημερίδες με την επίμαχη φωτογραφία, διαρρηγνύει στη συνέχεια τα ιμάτιά του στηλιτεύοντας το αίσχος του τύπου και ζητώντας την κεφαλή του δράστη επί πίνακι.

Γιατί όμως τόση φασαρία και κακό; Όχι φυσικά για την ουσία του εγκλήματος, το φόνο, αλλά για την ανατριχιαστική πρωτοτυπία του: το τεμάχισμα.

Άλλωστε οι φόνοι που διαπράττονται ανάμεσα σε ζευγάρια είναι πλέον κάτι το συνηθισμένο και κοινότυπο, ένα κορεσμένο θέαμα που δεν προσφέρεται για κάθε είδους πρωτόγνωρες συγκινήσεις: τόσο συχνή είναι η αναφορά του τύπου σε τέτοιου είδους εγκλήματα (ζήλειας, τιμής κλπ.) που δεν προβληματίζουν και δεν απασχολούν κανένα. Έτσι ενώ θα έπρεπε λογικά, η καθημερινού επιπέδου συχνότητά τους να τα κατοχυρώνει στις συνειδήσεις του κοινού σαν συστατικό στοιχείο της Ελληνικής κοινωνίας, ο τρόπος παρουσίασής τους απ' τις εφημερίδες λειτουργεί αντίστροφα, καλλιεργώντας έναν ψευδή διαχωρισμό ανάμεσα σε κάποιους μανιακούς και αδίστακτους φονιάδες, μια ιδιαίτερη και μιασμένη κοινωνική κατηγορία που πρέπει ν' απομονωθεί απ' το υγιές κοινωνικό σώμα.

Αντίθετα η απειλή φόνου ή και ο ίδιος ο φόνος ερωτικού συντρόφου δεν μπορεί να νοηθεί παρά μόνο σαν μια ακραία και απροκάλυπτη μορφή των σχέσεων ανταγωνισμού και εξουσίας που το καπιταλιστικό πατριαρχικό σύστημα προωθεί. Η καλλιέργεια και η αναπαραγωγή τέτοιου είδους σχέσεων εξασφαλίζεται μέσα από κοινωνικά πρότυπα και ρόλους που αποσκοπούν στην αποδοχή της ιεραρχικής και εξουσιαστικής δόμησης της κοινωνίας, σαν τη μόνη δυνατή (εφικτή) μορφή ύπαρξής της.

Το άτομο ολικά αλλοτριωμένο, αποξενωμένο και ετεροκαθορισμένο απ' τις ανάγκες ενός αρρωστημένου και σάπιου συστήματος, αναζητά απεγνωσμένα έναν τρόπο φυγής και υπέρβασης έναν τρόπο ανακούφισής του απ' την υπαρξιακή μοναξιά και το φόβο του θανάτου, τη στιγμή που ο θάνατος νοούμενος σαν απονέκρωση και ευνουχισμός της επιθυμίας είναι άρρηκτο στοιχείο της εξουσιαστικής και μίζερης καθημερινότητας. Έτσι ο έρωτας γίνεται ο χώρος του ιδεατού και του μύθου και ταυτόχρονα ο χώρος της απεγνωσμένης και απελπιστικής κατοχής του άλλου.

Και εδώ φυσικά είναι φανερή η λειτουργία των φυλετικών προτύπων: είναι ο άντρας που «κατακτά» και η γυναίκα που «κατακτιέται», είναι ο άντρας που «διαπλάθει» και η γυναίκα που «διαπλάθεται», μ' άλλα λόγια είναι ο άντρας που εξουσιάζει και η γυναίκα που «εκούσια» υποτάσσεται, πιστό κτήμα του. Οποιαδήποτε απόκλιση συνειδητή ή ασυνείδητη απ' τα προκαθορισμένα φυλετικά πρότυπα διαταράσσει την «αρμονία» των σχέσων και επισύρει την τιμωρία του ενόχου, τιμωρία που μπορεί, ανάλογα με την περίπτωση, να φθάσει μέχρι και το φόνο. Γιατί άραγε ο φόνος, ακόμα και ο σωματικός διαμελισμός να θεωρούνται πιο φρικτοί και αποτρόπαιοι απ' τον καθημερινό ψυχικό και διανοητικό διαμελισμό που χαρακτηρίζει τις εξουσιαστικές και αλλοτριωμένες διαπροσωπικές σχέσεις;

Πέρα όμως απ' την προσωπική εκδίκηση, υπάρχει και η στάση της ίδιας της Ελληνικής κοινωνίας σε τέτοιου είδους γεγονότα, στάση που έντεχνα διαμορφώνεται μέσα απ' τη μακρόχρονη θητεία στους κοινωνικούς θεσμούς, για να υποστεί την τελική επεξεργασία απ' τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης. Ενώ ο φόνος γενικά θεωρείται «αποτρόπαιος» και εργολαβία ειδικής κατηγορίας (των «φονιάδων» που βρίσκονται έξω και μακριά από μας), υπάρχουν εγκλήματα που η «κοινή γνώμη» τα δικαιολογεί (αν όχι μερικές φορές τα δικαιώνει) και άλλα που όντας εξοργιστικά και απαράδεκτα αξίζουν τη χειρότερη τιμωρία απ' το λαϊκό δικαστήριο.

Έτσι η Κολιτσοπούλου, κατηγορούμενη για ηθική αυτουργία στο φόνο του καταπεστή και μπατσοδολοφόνου άντρα της που την κακοποιούσε συστηματικά και δεν την άφηνε να ζήσει όπως η ίδια ήθελε, είναι «τίγρις», «ύαινα», «μάγισσα» που πρέπει να καεί στην πυρά, ο ίδιος ο συνένοχός της, ο φυσικός αυτουργός θεωρήθηκε, όπως και ο άντρας της θύμα της σατανικής φόνισσας. Αντίθετα ο Φραντζής είναι μεν «στυγερός» δολοφόνος που ξεσηκώνει την ιερή οργή και αγανάκτηση των καθωσπρέπει πολιτών, αλλά «ποιος ξέρει τι θα τούκανε η γυναίκα του για τον φτάσει τον άνθρωπο σε τέτοιο σημείο». Και είναι σίγουρο ότι αν δεν έφτανε μέχρι το διαμελισμό, θα συγκέντρωνε περισσότερη κατανόηση και συμπάθεια. Το κατατεμαχισμένο πτώμα της Ζωής Φραντζή, όμως, συνοδεύεται από επικήδειους ύμνους στην «προκλητική έλλειψη νοικοκυροσύνης», στον πεταχτό και ζωηρό της χαρακτήρα που όπλισαν τον άντρα της με τη δύναμη της εκδίκησης.

Υπάρχουν όμως κάποιοι που έλαβαν το μήνυμα του «Έθνους» και της «Αυριανής». Δεν πρόλαβαν να περάσουν πολλές μέρες απ' την εμφάνιση της περιβόητης φωτογραφίας και κάποιος κρυφός θαυμαστής του δράση επιτέθηκε σε γυναίκα και τη βίασε με την απειλή μαχαιριού και με τη βοήθεια της φωτογραφίας του διαμελισμένου πτώματος.

Λέτε να ήταν κανείς απ' τους «αγανακτισμένους» πολίτες, κανείς απ' τους επίδοξους λυντσαριστές του Φραντζή;

* (Δήλωση των γονιών της Ζωής Φραντζή στην Ελευθεροτυπία)

ΔΟΚΙΜΗ 4

Πέθανε μετά από μακροχρόνια ασθένεια — για την οποία πολλές ευθύνες έχουν διάφοροι επώνυμοι παλαιοκουκουέδες— το Σάββατο στις 27.6 ο σύντροφος από το Αιγάλεω Τάσος Σκορδάκης.

Παλιό στέλεχος του Κ.Κ.Ε. ο σύντροφος. Κάποια στιγμή έρχεται σε αντιπαράθεση με τα σταλινικά γουρούνια - καθοδηγητές με αποτέλεσμα την παρόμοια —με τη μεγάλη τους πατρίδα— αντιμετώπισή του, και στη συνέχεια εγκλεισμό του στο ψυχιατρείο όπου οι διάφορες συμπεριλαμβανομένων και των ηλεκτροσόκ, «μέθοδες» θεραπείας που συνέβαλαν στην επιδείνωση της υγείας του, που τελικά τον έστειλε στον τάφο.

Ξεπερνώντας προσωρινά το πρόβλημα ο σύντροφος συμμετέχει ενεργά σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες που όλοι δώσαμε το παρόν και πολλές φορές πρωτοστατώντας όπως στην κατάληψη του Αιγάλεω όπου υπήρξε από τα πρώτα στοιχεία που κινήθηκαν και έδρασαν για την λειτουργία της και την συνέχιση της. Συμμετείχε ενεργά είτε με προκηρύξεις, είτε με δημοσιεύσεις αλλά το πιο σπουδαίο με την έμπρακτη δράση του στους δρόμους της Αθήνας κόντρα σε οπλισμένα ανθρωπάρια και ψεύτικες συνειδήσεις μαζί με όλους τους κολασμένους αυτής της πόλης για την βίαιη ανατροπή της αστικής εξουσίας και των δομών της για την κατάργηση κάθε μορφής καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Τα τελευταία χρόνια διατηρούσε βιβλιοπωλείο κοντά στα ΚΑΤΕΕ Αιγάλεω, γνωστό στέκι όλων των νεολαίων της περιοχής κι ιδιαίτερα των ΚΑΤΕΕ.

Ο θάνατος του ήρθε όπως προείπαμε το προπερασμένο Σάββατο από οξεία κρίση άσθματος. Μόλις έγινε γνωστό το συμβάν παλιοί σύντροφοί του εχτίμησαν πως ο θάνατός του κι η ταφή του συνολικά θα 'πρεπε νάταν σύμφωνη με τις ιδέες και τους αγώνες που ο ίδιος διεξήγε κόντρα σε κρατιστές, καταπιεστές, παπάδες - προπάντων και επισκεπτόμενοι το δήμαρχο Αιγάλεω Μυστακόπουλο ζήτησαν την ταφή του έξω από μυστήρια, παπάδες, ψαλμωδίες όλα αυτά δηλαδή που ο ίδιος σαν επαναστάτης αγωνιστής έφτυνε μια ζωή.

Η απάντηση ήταν έμμεσα αρνητική, και γι αυτό βρεθήκαμε έξω από την εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου το απόγεμα της Δευτέρας μπροστά σε ένα ετερόκλητο πλήθος από συγγενείς, παλαιοκουκουέδες «συντρόφους», ανθρώπους που με κάθε τρόπο και σε κάθε ευκαιρία χτυπούσε κι έφτυνε ο σύντροφος κι οι οποίοι ανέλαβαν να πρωτοστατήσουν σε ένα κωμικοτραγικό θέατρο του παραλόγου. Αυτό συνέβη όταν κάποιος σύντροφος θέλοντας να τιμήσει τη μνήμη του και να τον αποχαιρετήσει εξ ονόματος όλων μας απηύθυνε τον ύστατο χαιρετισμό γεγονός που προκάλεσε τον εξοργισμό των «φίλων» και συγγενών κατηγορόντας εμάς πως προ-

...στο «σπάσιμο» και στο «κ
δεν έχεις καιρ

«Ζωγράφισαν του νεκρού το σάβανο
με πράσινο, με μπλε, με κόκκινο
και μπροστά του τού το βάζουν.
Έτσι τη λάσπη κάτω από τα χρώματα κρύβουν...»

«Νέα πριμ γι' αυτούς που αγαπούν τον αθλητισμό.
Από δω και στο εξής:
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΖΩΝΤΑΝΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΜΟΙΒΗ: 10.000
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΕΚΡΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΜΟΙΒΗ: 5.000

ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ «ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ» ΤΟΥ «ΑΓΝΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ»

Σύντροφε, το κακό που μπορείς να φαντασθείς μπορείς και να το κάνεις. Χτύπα σύντροφε. Ο πεθαμένος κόσμος βρικολακιάζει γύρω σου».

«Απάνω στη Γη υπάρχουν τρία είδη προστυχιάς:

Η πρώτη είναι το κράτος και τα Αφεντικά του.

Η δεύτερη το να το υπακούς.

Η τρίτη το να μην πολεμάς με λύσσα για να το διαλύσεις».

● Η αλήθεια είναι βραχνάς μόνο όταν λέγεται ολόκληρη. Λοιπόν κατά τη γνώμη μας χριστιανοί και εθνικόφρονες, πασόκαροι και κομμουνισταράδες, ντεμι - Σταλινικοί και μικρομεσαίοι κοτσαμπάσηδες, για να σωθεί ο άνθρωπος πρέπει να διαπράξει όλα τα δυνατά αίσχη και οφείλει να αδράξει όλες τις ευκαιρίες και να εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες: ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ ΠΙΟ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΟ, ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ.

● Είναι τραγικό ε; που οι δεκαεξάρηδες που σας γάμησαν τα λύκεια άρχισαν να σας γαμούν τα Πανεπιστήμια, τα Ξενοδοχεία και σε λίγο τα Υπουργεία. (Βούρκος φωλιάζει στο βάθος της ψυχής τους και ουαί αν ο βούρκος έχει πνεύμα...).

● Υποσχεθήκατε να καθαρίσετε τον τόπο από τους «Αναρχικούς βρωμιάρηδες». Ξέρετε όμως πως εσείς είσθε η βρωμιά που υπόσχεται καθαριότητα. Είσθε η Αγυρτία, η Τάξη. Στο κάτω-κάτω είσαστε σκουλήκια γιατί να μη σας το πουν; (Αν μπορούσατε θα στήνατε πολυβολεία στις ταράτσες των Εξαρχείων όπως τότε που τα ετοιμάσατε στον Παπαδόπουλο να τα στήσει).

● Ξέρετε ότι δεν υπάρχει για σας ελπίδα επιστροφής στην ομαλότητα. Η τάξη δεν βασιλεύει από καιρό. «Αυτό που ονομάσατε κρίση δεν είναι παρά η κατάρρευση του θανατηφόρου πολιτισμού σας». Θα επικαλείσθε ξανά και ξανά «τον δημόσιο κίνδυνο, το γενικό συμφέρον, την διάσωση ολόκληρου του έθνους» δηλαδή τις γνωστές αρχιδιές σας και θα ασθμαίνετε μηρυκάζοντας.

● Βέβαια η απελπισία απαιτεί συγκέντρωση. Όμως όλη η ευφυία σας τελείωσε τότε με τον Χίτλερ και τον Στάλιν, ενώ ο πανικός σας γίνεται ανάλογος με το θράσος σας. Μόνο που εμείς το πήραμε σοβαρά αυτό και θα το εκμεταλευθούμε όσο χρειάζεται (δεν μπορούμε και ούτε θέλουμε να κάνουμε αλλοιώς). Και απλά αυτός είναι ο λόγος που γράψαμε αυτή την προκήρυξη.

● Κάηκε (πούτσες) το Κάραβελ; Η μόνη αλήθεια άρα και η απάντηση είναι ότι η αιτία για ό,τι έγινε εκεί, βρίσκεται εκεί και παντού. «Η βαθύτερη αιτία κάθε καταστροφής είναι ότι οι άνθρωποι δεν είναι πια σπίτι τους». Κι αν ψάχνετε να βρείτε τα μυστικά μας οπλοστάσια, σας λέμε ότι το μόνο που θα βρείτε είναι ανθρώπους που θα επιμένουν να μιλάνε.

Να γιατί «δεν ξέρετε κανέναν» τη στιγμή που όλοι δηλώνουμε το ίδιο όνομα: κανίβαλοι, για της οικονομίας σας την εξουσία, την ιδεολογία, την ενοχή και την θυσία. Μας ξέρει όμως ο κάθε απαράδεκτος «μελλοντικός κρατούμενος»

● Έχοντας φθάσει στο αποκορύφωμα της απάτης δηλώνετε ότι νιώθετε πιο σίγουροι παρά ποτέ. Αλλά και σ' αυτό γελιέστε πολύ περισσότερο απ' όσο νομίζετε, γιατί καταφέρνετε να κοροϊδέψετε πολύ λιγότερους, από όσους χρειάζεστε.

● Είστε ανίκανοι να υποψιαστείτε ακόμα με πόση βιαιότητα έρχεται η αληθινή αντιμετώπισή σας. Το πραγματικό κάψιμο θα γίνει απ' αυτούς που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, ενώ έχουν να κερδίσουν ένα κόσμο ολόκληρο. Το προλεταριάτο, που σήμερα αμίλητο, όσο και να του μιλάτε για «στάση και ιεροσυλία», αλλονών φωνή ακούει. Και νοιώθει ποιά αιμορραγία ανάβει την μανία που σπάζει. Και αύριο θα ξεχυθεί στους δρόμους παίρνοντας αυτό που τους ανήκει, καταστρέφοντας ότι αξίζει να μην υπάρχει. Τότε οι συμβουλές όλων των Γιαρουζέλσκι θάναι μάταιες. Οι Μποσινάκηδες, Παπαντζήδες και Φλωράκηδες θάναι λιγότερο κωλόφαρδοι από τον Λεπέν και τότε... Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΑΣ ΘΑ ΛΑΒΕΙ ΟΤΙ ΤΟΥ ΑΞΙΖΕΙ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΟΥΤΩΣ Ή ΑΛΛΩΣ ΕΙΣΘΕ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ»

«Κι ως μάταια σπαρταρά
στο ύστατο καθαρισμα...
Κι οι υπηρέτες του οι πιστοί
μόλις μπορούν να τον ακολουθάνε...»

ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΜΑΛΑΚΙΑΣ

● Ρωτάτε ακόμα γιατί τα κάνανε; Όχι γιατί εξαντλήθηκε η υπομονή τους (βλέπε μαζικός χαφιεδισμός). Η αντοχή τους ήταν που εξαντλήθηκε. Είναι άθλιοι χασάπηδες, πληθωρικοί και πανικόβλητοι στον ελεεινό εαυτό τους και για να μη σκάσουν θέλησαν «εκτόνωση». Όμως την σταμάτησαν προσωρινά για να μη γίνει φανερό σε περισσότερους, ότι στην κατοχή τους έχουν μόνο τα ψέμματα. Όλα τα ψέμματα είναι δικά τους (του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος), είναι οι παραλλαγές της αποσύνθεσής τους.

● Ό,τι θέλουν «να καθαρίσουν και να σώσουν» κατάλαβαν ότι βαθαίνει το σάπισμα και την απόγνωσή τους. Παντού επιβεβαιώνεται το ιστορικό τους αδιέξοδο. Βλέπουν ξανά ότι από τη φύση τους, με τα μέσα που θωρακίζουν την ασφάλεια του Κεφάλαιου και του κράτους του, με τα ίδια παράγουν τις καταστάσεις που οδηγούν στον αφανισμό τους. Αυτή είναι η αλήθεια της καταστολής τους.

● Όμως, όπως κάθε αστυνομία, έτσι και η νέα ΕΛ.ΑΣ., είναι «εκ γενετής» ηλίθια. Και ενώ η Επιχείρηση «είσθε κρατούμενοι» ολοκληρώνεται, απόμειναν αποβλακωμένοι να απορούν, που δεν μπορούν να βγάλουν κανένα συμπέρασμα ασφαλές για την Αθήνα. Όμως ο κόσμος της εξουσίας, επειδή η ευφυία του είναι αυτή της αστυνομίας του, μένει να διερωτάται ποιές και τι συνέπειες θα υποστεί. Έμαθε λοιπόν το Υπουργείο της Νέας Βρωμιάς, πως θα τους αντιμετωπίσει μια νεολαία που μάχεται να γνωρίσει εδώ, σ' όλο τον κόσμο, πώς είναι το να είσαι νέος.

ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΓΕΛΟΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ
(Στη μόνη γλώσσα που τους αξίζει)

● Στο ίδιο το όνομα της λογικής σας, σας λέμε: Η ζωή βρωμάει κύριοι. Κοιτάξτε για μια στιγμή τα πρόσωπά σας, για να παρατηρήσετε στον καθρέφτη σας το παρασκεύασμά σας. Δεν σας πιάνει απελπισία; «Χάστε κάθε ελπίδα. Δεν υπάρχει πλέον για σας παρηγοριά σ' αυτό τον κόσμο. Ο κόσμος ζει από τα νεκροταφεία σας». Σας βρίζουμε, όχι για κανέναν άλλο λόγο (μας είσθε τελείως αδιάφοροι), αλλά για να πληροφορήσουμε την... «κοινή γνώμη», τι καθήκια είστε. Να φανερώσουμε πόσο αυχαίνεστε μεταξύ σας, επειδή ξέρετε ότι είσθε όμοιοι και καθένας ξέρει τον εαυτό του:

«Ωραίο είναι να απολαμβάνεις τα ερείπια πολιτειών, ωραιότερο όμως είναι να απολαμβάνεις τα ερείπια των ανθρώπων της φάρας σας».

Μη λέτε: «σύμβουλοι της αλλαγής». Πέστε περιττώματα της νοθείας παράσιτα της υγιεινής των κλομπς, μουνόπανα ράτσας, τιτλούχοι τσανακογλύφτες.

Μη λέτε: «Υπουργείο Νέων Γελοίων. Πέστε πανουκλιασμένος γεροντοκοριασμός.

Αντιμετωπίστε σύμφωνα με την αξία του όλο αυτό τον συρφετό Αριστερών, ανέκαθεν χρεωκοπημένων, που πολλά υποσχέθηκαν στις αρχές για το Μέλλον της Αλλαγής, ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΟΥΣ ΜΑΛΑΚΕΣ ΣΗΜΕΡΑ. Όλοι κλωσσάνε μόνοι τους την αγωνία τους και προσκυνάνε την ηττοπάθειά τους. Πρεσσαρισμένοι στην Ακίνητη Αυταπάτη τους, κολυμπούν απεγνωσμένα να θάψουν οι ίδιοι την απάτη του παρελθόντος τους για να χάσουν όλοι μαζί μ' αυτούς και την δική τους αλήθεια. Άθλιο σκυλολόϊ από κουφάρια του παρελθόντος, ικανό μόνο για γλύψιμο. (Και όταν λέμε δημοσιογράφος, πάντα εννοούμε βρωμιάρης· ενός μάλιστα του αναγγέλθηκε έμπραχτα αυτή του η ιδιότητα).

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΕΛ
(συν το ότι δεν ήταν κάψιμο μια και όλοι ξέρετε ποιό «κάψιμο» θα το φχαριστηθούμε όσο τραβάει η ψυχή μας)

«Όταν κάνω ένα έγκλημα ξέρω πολύ καλά τι κάνω, δεν ήθελα να κάνω άλλο πράγμα».

● Το πρόσφατο κάψιμο του Κάραβελ και η πολιορκία στα Εξάρχεια έδειξε πράγματα που έχουν ξαναφανεί. Όσο κατευθυνόμενο ήταν (ει βέβαια και ήταν) από αυτούς που τα έσπασαν, άλλο τόσο μη τυχαίο ξέρετε πως ήταν. Και αυτό είναι φανερωμένο σε όλους. Έγινε απ' αυτούς που αρνιούνται (ο καθένας με τον τρόπο του) το εξευτελιστικό αξίωμα που λέγεται: τίτλος σπουδών - μόρφωση - λαμπρός νέος - φοιτητής, ενώ επιθυμούν «την γυναίκα του πλησίον τους» κ.λ.π.

● Ήταν διαθέσιμο και προσιτό σ' όσους ήταν εκεί και όλοι προσφέρθηκαν αφιλοκερδώς. Δεν ήταν εκδήλωση και ήταν συμφερτικό, διότι δεν είχε ταμία, μαζικό, οργανωμένο, κομφερασιέ και ειδικό δεν είχε υπεύθυνους περιφρούρησης.

● Έγινε από αντεθνικά στοιχεία· ήταν μια παρέλαση αντεθνική. Οι κοντοί ήταν πρώτοι. Αυτοί φτάνε και παρέσυραν και τους άλλους. Στην «επιχείρηση Αρετή» απάντησαν: «Σφίξου Ανδρέα για μια κουράδα νέα». Συγχωρείστε τους. Δεν είχαν άλλο μέσο εκείνη την στιγμή να γνωστοποιήσουν τα φιλειρηνικά τους αισθήματα και τί να κάνουν... έκαψαν το Κάραβελ που ήταν διαθέσιμο.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΑΨΙΜΟ ΚΑΙ ΣΠΑΣΙΜΟ

«Η ομορφότερη εικόνα δεν έχει σχήμα

● Το «κάψιμο» και το «σπάσιμο» είναι προσιτό στον καθένα. Αργά ή γρήγορα (είναι αδιάφορο) θα γίνει τόσο αφόρητο όσο η έκτασή του. Ό,τι είναι για κάψιμο δεν θα το αποφύγει. Όλα είναι σε απόσταση βολής γι' αυτό

● Τι δεν αξίζει να σπασθεί; Μήπως η βουλή ή το προεδρικό μέγαρο ή το Γ.Ε.Σ. ή τα στρατόπεδα, οι τράπεζες, οι βίλλες, τα αστυνομικά τμήματα ή τα εμπορικά ή «το σπίτι του κόμματος» και η Αρχιεπισκοπή, η Σχολή Ευελπίδων και το Ολυμπιακό μαντρί, τα ψυχιατρεία ή τα νέα Άουσβιτς τύπου Χάλκης; Το Βήμα ή το Έθνος, ο Ριζοσπάστης ή η Ελεύθερη Ώρα ή ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ; Ποιόν ενδιαφέρει αν θα μείνουν άστεγοι μερικές χιλιάδες γυρίνοι;

● Στο «κάψιμο» και το «σπάσιμο» δεν έχεις καιρό για χάσιμο. Νάτην η φύση του απλή. Ποιός μπορεί να το κατηγορήσει λοιπόν; Τα πτώματα από τον τάφο τους. Ποιά είναι η μοναδική δυνατότητα αυτοάμυνας που παρέχει; Να πετύχει! Να λοιπόν γιατί είναι ιδέα προς διάδοση.

Σαν μια πράξη ωφέλιμη, μόνο γι' αυτούς που την κάνουν και εξ ολοκλήρου δικό τους έργο. Να λοιπόν, κύριοι μπάτσοι της κουλτούρας, πώς γίνεται κανείς «κύριος των εκφραστικών μέσων»· ξέρει τι είναι η παρουσία του με την φωτιά που ανάβει.

Είναι τάχα «η λύση»; Στο διάολο όλες οι ιδεολογικές μαλακίες. Εφ' όσον αυτά τα «έργα» επιβάλλονται για να διαγνώσουν την αρρώστεια σας και να διαδώσουν την διάγνωση, είναι φυσική συνέπεια η καταστροφή να είναι η κατάλληλη ατμόσφαιρα.

ΓΙΑ Ο,ΤΙ ΕΙΠΑΝ...

Ο κρετινισμός παραληρεί. Το θέαμα κυτάζεται και ομολογεί την υστερική του ανικανότητα.

● Και ξερνάνε οι κώλοι τις αιμορροίδες τους Κι εμείς; Απλά δεν αλλάξαμε την εκτίμησή μας γι' αυτούς. Παραμένουν όπως τους νομίζαμε. Γι' αυτό τους καμαρώνουμε που ακτινοβολούν από παρθενική έκσταση σαν όλες τις πουτάνες που όταν στα γεράματα πάνε για κεράκι στην εκκλησία κατά την επιστροφή τους στο μπουρδέλο χαϊδεύονται χεράκι - χεράκι.

(Αλήθεια, γιατί πάνε στα γεράματα κύριοι Ευθυμίου, Σχολιαστή, Αντί, Πολίτη και σεις υπόλοιπο σκυλολόϊ των καλαμαράδων και όλοι εσείς αριστεροί τιτλούχοι, τσανακογλύφτες, δήμαρχοι, πρυτάνεις, εκπρόσωποι...;).

● Η γλώσσα δόθηκε σ' αυτούς μόνο για τόσο γελοία χρήση όσο και το μέγεθος της υποκρισίας τους. Το σημερινό τους ψέμμα θα είναι το ίδιο με το αυριανό, γιατί είναι πάντα το ίδιο, το αρχικό τους ψέμμα. Οι ανακοινώσεις τους είναι τα ντοκουμέντα της αποσυντεθειμένης κυριαρχίας και του κόσμου τους. Αντλούν ζωτικότητα από την ασφυξία που απέρνουν και φρουρούν με πράσινα - μπλε - κόκκινα περιβραχιόνια γύρω τους. Όμως το μόνο που καταφέρνουν είναι να ανακοινώνουν τον τρόμο τους και στις τρεις αποχρώσεις του.

● Μα ποιό γεγονός δεν αντιμετωπίζουν ωσάν να ήταν γι' αυτούς η ολοκληρωτική τους καταστροφή;

● ΛΑΚΕΔΕΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ,

είσθε πολύ πιο ανίκανοι από όσο μπορούμε να φανταστούμε. Δεν είσθε μόνο για κλάμματα αλλά και για γέλια. Στην κατοχή σας έχετε μόνο κλούβες, κλομπς και ψέμματα: του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Είναι όλες οι παραλλαγές της ιστορικής αποσύνθεσής σας... διαφυγή καμμιά από το κελλί σας όσο και αν στριγγλίζετε.

● «...το γέλιο που αγνοεί τις διαταγές, τους νόμους, το μέτρο, θα αφανίσει με παιδική αθωότητα ό,τι εξακολουθεί να κρίνει, να καταστέλει, να υπολογίζει και να κυβερνάει».

● Εξετάσαμε προσεκτικά τον χαρακτήρα μας και διαπιστώσαμε ότι δεν θα μπορούσαμε ποτέ να μην καλωσορίσουμε το χάος. Συνάμα τι άλλο αξίζει από το να βρίσκεις ευκαιρίες να κάνεις αυτο τον κόσμο άνω - κάτω; Λαμβάνοντας δε υπόψη και εκτιμώντας την σωστή αποτελεσματικό-

σβάλουμε τη μνήμη του εκφωνώντας επικήδειους, ενώ βέβαια τέτοιο πρόβλημα δεν υπήρξε όταν πάνω από τον τάφο του κάποιο παλαιοκουκουέδικο γουρούνι εκφώνησε ένα τεράστιο επικήδειο όπου μέσες άκρες μας είπε για το «καλό παδί τον Τάσο» αποσπώντας τα χειροκροτήματα όλων αυτών που πριν μας έλεγαν «δεν θέλουμε επικήδειους» και πως «η Αριστερά τιμά με σεβασμό και σιωπή τους νεκρούς της».

Πρόσβαλαν δηλαδή τη μνήμη του αυτοί που υπενθύμισαν το έργο του ενώ την τίμησαν ας πούμε ο επικηδειάκιας που ο ίδιος ο Τάσος έβρισε και έφτυσε κάποτε καθώς και το παπαδαριό που ας μην πούμε τι θα έκανε ο Τάσος αν άνοιγε εκείνη τη στιγμή το φέρετρο και σηκωνόταν απάνω.

Ο τσαμπουκάς τους δεν πέρασε, η μνήμη του τιμήθηκε και μάλιστα ακόμα περισσότερο όταν τραγουδήθηκε η Διεθνής, ο ύμνος αυτός των Καταπιεσμένων όλου του Κόσμου που κ' για τον ίδιο ήταν ο οδηγός κι η σημαία στη ζωή του.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΕΝΑ ΥΣΤΑΤΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Υ.Γ. Μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά ο Τάσος μας είχε δώσει κείμενο, πούχε γράψει μετά τα γεγονότα στο Κάραβελ. Είχε δημοσιευτεί ανώνυμα στο τεύχος 4 (26 Δεκέμβρη '85) της ΔΟΚΙΜΗΣ. Σαν ένα τελευταίο χαιρετισμό στον χαμένο σύντροφο το αναδημοσιεύουμε θεωρώντας το σαν ένα από τα καλύτερα και ζωντανώτερα κομμάτια πούχουν γραφτεί από αναρχικούς τα τελευταία χρόνια, όπου υπερασπίζεται αυτή τη τάση του αναρχικού κινήματος, που τόσο λασπολογήθηκε και κατηγορήθηκε όλον αυτό τον καιρό γιατί χρησιμοποίησε το «σπάσιμο και το κάψιμο». Πράγματι στο «κάψιμο και στο σπάσιμο δεν είχες καιρό για χάσιμο», Τάσο.

...άψιμο»
...ό για χάσιμο...

...τητα των πρόσφατων «στάσεων» θα επιμένουμε με τέτοια γεγονότα διότι είμαστε αποφασισμένοι να διασφαλίσουμε την διάθεση και τον αέρα φιλίας της τελευταίας εμπειρίας. Και για να την αυξήσουμε, θα προωθήσουμε την γενίκευση και την επέκταση «των απασιμάτων», των ά-γριων καταστάσεων».

● Το γιατί είσθε ανίκανοι να μας αντιμετωπίσετε είναι ταυτόσημο με το τι είσθε ικανοί να διαιωνίσετε: την ανικανότητα και την ακαμψία σας. Έτσι, για ό,τι κάνουμε από δω και πέρα, μια εξήγηση μόνο: ε ξ υ π α κ ο ύ ε τ α ι...

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΘΑ ΦΤΑΝΕΙ ΣΥΧΝΟΤΕΡΑ ΣΤΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

● Σύντροφοι, τα τελευταία γεγονότα έκαναν διάφανο πόση αποτελεσματικότητα και πόσο τρομοκρατική και καταραμένη είναι μια τέτοια περιστασιακή γνωριμία μεταξύ τους. Οι ενέργειες αυτές απέδειξαν ξανα πως είναι δυνατό να αντιμετωπισθούν οι εγκαταστάσεις της κοινωνίας: Απέναντι στην οργανωμένη διαστρέβλωση, σαν ένα μέσο όχι «αυτόνομης» αλλά πραγματικά δημόσιας πληροφόρησης. Και ξανά η χρεωκοπία τους έγκειται στο να μας κατανοήσουν. Δεν θα μπορούν να μιλάνε όταν θα δουν την πραγματική βία. Το αληθινό «κάψιμο» και «σπάσιμο» θα είναι αυτό που δεν θα μπορούν να το γνωστοποιήσουν οι ίδιοι. Δεν θα έχουν στόμα.

● Η Νέα Κοινοτοπία είναι ο χώρος που ζει ένας λαός εθελοντικά ανώνυμος, που ελάχιστα νοιάζεται για την υστεροφημία του· όσο δηλαδή και για την αναγνώρισή του. Είναι ό,τι συγκινεί και εκπλήσσει σαν δραστηριότητα και προς τα εκεί στρέφεται το βλέμμα τους. Βρίσκεται στο κέντρο του κόσμου; Μα ήταν πάντα εκτός νόμου. Είναι φυσιολογική και γι' αυτό μεγάλος πονοκέφαλος για πολλούς. Για ποιούς; Όσους εξηγούν ότι έχει πια θρυκολακιάσει και ζουν με επάγγελμα αυτή την εξήγηση. Τη συνάντηση στον κόσμο της Νέας Κοινοτοπίας, το θέαμα είναι ανίκανο να την προφτάσει, ο κόσμος της ιδεολογίας αδυνατεί να την πάρει χαμπάρι:.

«Α υ τ ό τ ο ά σ τ ρ ο δ ε ν τ ο φ τ ά ν ε ι κ α μ μ ιά α σ τ υ ν ο μ ί α».

ΤΟ ΑΘΛΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΥΣΙΑΣ

● «Όσο η πλάνη είναι πυκνή τόσο ο δρόμος της αλήθειας είναι σύντομος και άμεσος. Ενώ όσο η πλάνη είναι ραφινάτη τόσο μπορεί να μας κρατάει αιώνια μακριά από την αλήθεια, τόσο μας είναι δύσκολο, να την αναγνωρίσουμε.... Εκείνος που δε ζητάει παρά να βρει αγοραστή για μια αλήθεια μασκαρεμένη και φτιασιδωμένη, μπορεί βέβαια να είναι ο σωματέμπορας της αλήθειας, αλλά δεν υπήρξε ο εραστής της».

● «Όταν μιλώ απ' Αριστερά» είμαι ο βολικότερος άνθρωπος του κόσμου. Όλοι τους μίλησαν Αριστερά. Θέλησαν να τα εξηγήσουν «συνολικά», αλλά δεν προσφέρεται τίποτα για εξήγηση. Και εφ' όσον πάντα φλυαρούσαν για όλα και δεν έλεγαν τίποτα, τώρα επαναλαμβάνοντας το ίδιο μιλάνε αυστηρά την γλώσσα της εξουσίας και νομίζουν ότι λένε το παν.

Το «κόμμα» είναι η ενοχή που ασφυκτιά στον εαυτό της. Η ενοχή όμως γίνεται το κόμμα που σπέρνει τον εαυτό του. Θερίζει όμως ό,τι έσπειρε.

● Αυτοί οι αιωνίως «υπεύθυνοι» για τις μάζες δεν θα εξηγήσουν ποτέ γιατί όταν είναι όλοι μαζί, δηλ. «χώρος», γίνονται πιο μαλάκες απ' ότι ο καθένας μόνος του. Για τα Αριστερίστικα τσογλάνια που γκάριζαν: «ανεργία, καταστολή, αυτή είναι η αλλαγή», «3,60 παίρνετε και τον κόσμο δέρνετε» (λες κι αν έπαιρναν 13,60 δεν θα 'δερναν τον κόσμο). Γι' αυτούς που πήγαν στον Λαλιώτη τους λέμε ότι το μόνο που περιμένουμε από σας είναι αυτό που κάνετε. Και το μόνο που είσαστε ικανοί, είναι στον μπουχό του κράτους, να ρίχνετε κολώνια μπας και ξεβρωμίσει. Τι σπουδαία έχει αν ονομαστεί φασιστική ή ρατσιστική «η συνείδηση του ΠΑΣΟΚ». ΜΑΛΑΚΕΣ, είναι η παλιά γνωστή συνείδηση των αφεντικών της κοινωνίας.

● Τώρα που όλοι οι καθρέφτες έχουν σπάσει κάθε κομμάτι βλέπει σαν καρικατούρα τον εαυτό του. Ακριβώς έτσι όπως είναι και η απόγνωσή τους. Απόγνωση εξ αιτίας της βλακείας της όλης κοινωνικής τους κατάστασης.

● Όταν όλοι οι πολύπλοκοι μηχανισμοί αποδείχνονται ψεύτικοι ε, τότε οι αρχηγοί δεν έχουν τίποτε να μας πουν πια.

● Η εικόνα της σημερινής Αριστεράς και της θέσης της. είναι ό,τι κρυβόταν πίσω από την εικόνα των στελεχών της ιστορίας της. Παράλληλα η κατάσταση της, μόνα ικανοποίηση μπορεί να προσφέρει όντας τμήμα της γενικης αυτογελοιοποίησης όλων των διευθυντικών οργάνων της κοινωνιας. Μένει μεσα στην κοινωνικη πρακτική να «επινοήσουμε» την αποσύνθεσή της μέχρι την τελική διάλυσή της. Το σίγουρο σ' αυτό είναι ότι η αριστερά δεν μπορεί να αντισταθεί, όσο σίγουρο είναι ότι η εξουσία θα την βοηθήσει μ' όλο τον κρατικο μηχανισμο. Βέβαια οι ίδιοι το καταλαβαίνουν, μα και γνωρίζουν πού και γιατί ο ένας είναι απαραίτητος για τον άλλον.

● Οι σημερινοί «νικημένοι» έμαθαν. Γιατρεύτηκαν από τις αυταπάτες τους. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τα ώψυχα πλήθη που είναι εδιεξοδικά εγκλωβισμένα σε παραδόσεις πειθαρχίες. Αφού η Αριστερά είναι για κλάμματα, το μόνο που μένει είναι να γελοιοποιηθούν αυτοί και όλα τους τα αδιέξοδα. Είναι και το μόνο που μένει σε πολύ νέο κόσμο, για να βρει τον αυτοσεβασμό του.

Ήδη η αρχή έγινε, ώστε οι Αριστεριστές να αποκατασταθούν σαν τα πλέον περιφρονητέα στελέχη της κοινωνίας.

Κάθε απόφαση δράσης που δεν ξεκινά από το σαμποτάρισμα και την πρακτική εξουδετέρωσης της Αριστεράς είναι μάταια. Παράλληλα τα οφέλη του σαμποτάζ του κάθε «χώρου» ή «αυτόνομου κινήματος» γίνονται ορατά πλέον όσο όφθονη αποκαλύπτεται η αποτελεσματικότητα της δράσης ενάντιά τους...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ

● Για μερικούς σύντροφους που καλοπροαίρετα θα θέλαν να γνωστοποιήσουν την ευθύνη τους τους λέμε ότι είναι λάθος, ήταν μια «ανεύθυνη πράξη», δηλ. τέλεια συνειδητή. Γι' αυτό δεν ταιριάζει να την διεκδικήσει κανένας, εκτός αν είναι επιδειξιομανής και θέλει να την καταναλώσει ιδεολογικά επειδή είναι φανατικός της περιφρούρησης. Αυτό όμως το κάνει ήδη μόνο το θέαμα του Αριστεριστικου ιδανικού, η θεαματική επιβεβαίωση του συμβόλου. Η ευθύνη είναι η ενοχή της καρικατούρας.

● Σημασία δεν έχει μόνο ότι όλα είναι για «κάψιμο» και για «σπάσιμο», αλλά ότι δεν μπορούν να τα προστατεύσουν. Τα αντίποινα επιδεινώνουν αυτό που θέλουν να εξαλείψουν. Τα αποτελέσματα των αντιποίνων θα μεγαλώνουν την ανησυχία τους. Το «σπάσιμο» δεν έχει ανάγκη να το διεκδικήσει κανείς απ' αυτούς που επιζητούν την επέκταση του. Τώρα αν θέλουν μερικοί να πάρουν «την ευθύνη» αφήστε τους «να αγοράσουν ,τα σπασμένα και τα καμμένα».

● Όπου φοβάται η κάθε εξουσία, εκεί κυοφορείται το επίκεντρο της καταστολής. Παντού και σ' όλα τα Αριστερά γκρουπούσκουλα ζηλεύουν την δόξα των Σταλινικών. Είναι οι δείκτες για το δικό τους μελλοντικό οχυρό και τα μόνα γνωστά μέτρα για την ανάπτυξή τους. Και όλοι οι αοχηγίσκοι ονειρεύονται πότε θα βάλουν στο χέρι μια τόσο «μεγάλη βάση» για λογαριασμό τους. Ας είναι και την ίδια του ΚΚΕ.

● «Ποτέ το κράτος δεν χρησιμοποίησε αθλιότερα την δύναμη του ψέματος και ποτέ δεν ήταν τόσο εύθραστο απέναντι στη σημερινή αλήθεια». Ο κόσμος των στελεχών είναι η πιο διαυγής επιβεβαίωση του πρώτου. Η Αριστερά του δεύτερου. Και σαν τέτοιους τους αντιμετωπίζω.

Όπου παρουσιάζεται ευκαιρία μπούκοτάρεται κάθε «συζήτησή τους». Αν αναφερόμαστε σ' αυτούς για την πρόσφατη εμπειρία μόνιμη φροντίδα μας είναι το μπούκοτάζ εξαπλωμένο σ' όλες τις όψεις της καθημερινής κοινωνικής ζωής. Και μιας ενδιαφέρουν τα αποτελέσματα της πρόσφατης εμπειρίας στο μέτρο της αξιοποίησης των δυνατοτήτων και των ευκαιριών που υπάρχουν για να σχεδιάσουμε και να διευρύνουμε την επόμενη «στάση κατά του Δημοκρατικού πολιτεύματος».

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

● Κανενός δεν του άξιζε να ζήσει αλλοιώς απ' ό,τι έζησε και ζει. Η παθητικότητα όπως έστρωσε θα κοιμηθεί. Η αυταπάτη δεν μπορεί να εγκαταλειφθεί κατά το ήμισυ. Δεν είναι πολιορκημένη περιοχή τα Εξάρχεια. Όλοι οι χώροι είναι κατεχόμενοι, το ίδιο και τα Εξάρχεια. Οι ανάγκες στα Εξάρχεια είναι εμπορικές, ιδεολογικές, ιεραρχικές. Άρα είναι αστυνομικές. Μέσα κι έξω απ' τα Εξάρχεια αυτό που απειλείται είναι τα ιεραρχικά τους πρωτεία. (Να γιατί όλες οι πουτάνες τσιρίζαν σαν υστερικές παρθένες για τον βιασμό του «Πολυτεχνείου από τους πανκς»). Τα Εξάρχεια είναι η νόμιμη ψεύτικη συνείδηση («οι αναρχικοί έχουν τον επίλογο») είναι η γελοιοποίηση της αχηχανίας του κράτους. Οτι ζει με ό,τι πέθανε, και η κοινή τους αυτοσυντήρηση, διότι είναι κοινή η διαίσθησή τους για τα μελλούμενα.

● Σύντροφοι, ποιές ευκαιρίες αναζητούνται στα Εξάρχεια από τους νέους επαναστάτες; Ξέρουμε και το έχουμε νοιώσει καλά ότι μπορούν να μας αντιμετωπίσουν κατάλληλα γι' αυτούς, μόνο αν μας βρίσκουν σε χωρους που κυριαρχεί το εμπόρευμα, προσφέροντάς μας εμπορεύματα για να μας αντιμετωπίσουν σαν τέτοια. Αρνούμενοι αυτό Εέρουμε πόσο γυμνοί είναι (και ότι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, σαν αληθινή άρνηση, όλων των αδιεξόδων τους, είναι και ταυτόχρονα και αποκάλυψη όλης της ανικανότητάς τους). Να για ποιό λόγο νοιαζόμαστε να βελτιώσουμε ποιοτικά τις προσφερόμενες δραστηριότητές μας («σποσίματα» - καταλήψεις - τρυκς: το κράτος που λάει την ηρωίνη κλπ.) σχεδιασμένα και με πλήρη διαφάνεια, να διαδώσουμε προσεχτικά τις προθέσεις μας. Να λέμε τι κάναμε μόνο αφού το κάνουμε. Θέλουμε να τους κάνουμε να βλέπουν μόνο μαύρες μέρες (όμως αυτό είναι δημόσια υπόθεση).

● Σύντροφοι, «η ειρήνη των νεκροταφείων είναι η μόνη υπόσχεση που τηρείται από τις δυνάμεις της κρατικής τάξης». Αυτή η φύση των νεκροταφείων θα οδηγήσει σε τόσο άγρια χτυπήματα που είναι ανίκανοι να τα διανοηθούν. Το μόνο που τους μένει είναι να δημιουργηθούν κι άλλα Εξάρχεια.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΝΕΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

● Την επόμενη μέρα της αλλαγής είχαμε πει «Ο πράσινος ήλιος της αλλαγής είναι μια ακόμα λάμπα στον αστερισμό παραγωγής του μαζικού ψέμματος και υπηρετεί μονάχα την μισθωτή δουλεία. Η εθνικοσοσιαλιστική αλλαγή του κεφαλαίου είναι ο νέος όρκος της αστικής τάξης και των γραφειοκρατών λακέδων της ότι «τώρα θα του φερθούν καλά του εργάτη». Οι μηχανές και οι κλούβες πράσινες τώρα θα παραμείνουν αμπάρα στη σκέψη μας. Ο κόσμος των στελεχών κι όλων των ιδεολογιών, έχει ομολογήσει ολόκληρο το ψεύμα σου. Απάντηση σ' αυτό θα είναι η χαριστική του βολή. Και το «ένα γέλιο θα τους σκοτώσει», σημαίνει σε ακριβή μετάφραση σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου πως: «όσο και να σφίξουν τα κωλομέρια δεν θα γλυτώσουν το γαμήσι κατά το ήμισυ».

● Σύντροφοι, στον κόσμο τους που δεν υπάρχει καμμιά αλήθεια, και ο «κίνδυνος της καταστολής» είναι και αυτός απόλυτα στην κυριαρχία του ψέμματος. Φοβούνται τόσα πολλά για να τους φοβηθεί κανείς. Η καταστολή θέλει την ίδια αντιμετώπιση με την αγωνία, την βλακεία, την αύγχιση, την συγκινησιακή πανούκλα και τα ιδεολογικά κουφάρια του παρελθόντος, που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της Ιστορικής Απάτης, ότι δήθεν η κοινωνία τους αντέχει. Σέβονται τόσα πολλά για να τους σεβασθεί κανείς. Αυτό είναι αρκετό και θεωρητικά τεκμηριωμένο για να τους γράψεις στ' αρχίδια σου. Η καταστολή ενώ θα μεγαλώνει, τόσο λιγότερο αποτελεσματική θα αποδεικνύεται και τελικά όχρηστη να εμποδίσει ό,τι γίνεται και ό,τι θα γίνει.

● Δεν επαγγελόμαστε την έλευση καμμιάς γενικευμένης όγριας πρακτικής και ούτε την παρασταίνουμε από πριν. Η Νέα Κοινοτοπία δεν επαναλαμβάνει την ηττοπάθεια και δεν αναμένει καμμιά έκβαση. Δεν χάνεται σε καμμιά στείρα αναμονή αποτελεσμάτων. Δεν καιροφυλακτεί πια την επιβεβαίωση κάποιων ακραίων στιγμών του παρελθόντος, δ-μοιου με ότι συντήρησε τις ιδεολογικές παραστάσεις του αριστερισμού και τα θεματικά σύμβολα του «αναρχικού ιδανικού».

● Το αν «μια αποφασιστική αλλαγή έχει αρχίσει παντού», επειδή είναι έτσι, δεν χρειάζεται καμμιά γνωστοποίηση (αυτή είναι ταυτόσημη με την δημιουργία της), ούτε θα εφιστούσε κανείς την προσοχή γι' αυτήν. Είναι τουλάχιστον άχρηστη η αναφορά σε κάποια παραλλαγή του καθήκοντος (ή στα «ιδανικά της Αναρχίας»). Διότι δεν υπάρχουν πουθενά για την «αποτελεσματικότητα» και «πραχτική συνοχή» αυτής της «αλλαγής», έξω από αυτήν. Και αυτή υπάρχει αδιάφορα από όποιο «σαφή συσχετισμό» δυνάμεων από απουσία ή μη αυτής της σαφήνειας. Όλοι είναι αναντικατάστατοι. Δηλαδή κανείς δεν πρόκειται να πράξει για λογαριασμό άλλων. Συμμετέχουν όσοι είναι. Πολλοί ή λίγοι (αδιάφορο), αυτοί είναι όλοι. Όλοι καλούν όλους να συμμετάσχουν με τη συμπεριφορά τους. Δεν καθορίζεται και ούτε εξαρτάται αυτή η συμπεριφορά από τις απουσίες άλλων ή τις παρουσίες «αλά μέτωπο ή συσχετισμό δυνάμεων».

● «Υποδείχνω ευκαιρίες» σημαίνει ότι κάνω διάφανο ό,τι πραγματοποίησα, αρνούμενος την οποιαδήποτε ηθικολογία παλιά ή καινούργια από παρακάλια για συμμετοχή. Ο χώρος της γενικευμένης δράσης έχει φυσική σύνδεση με τις απεριόριστες διαστάσεις που έχει οποιοδήποτε ομάδα — συμμετοχή, χωρίς μέτρα της δραστηριότητάς της. Η αρχή της ανατροπής είναι ικανή για να κατανοήσουμε την κίνηση σ' οποιοδήποτε πεδίο που βρίσκει για την δημιουργία της. Κοινωνικοποιήσεις είναι μονάχα οι «αναστατώσεις» ενάντια σε κάθε απόπειρα εισαγωγής του κρατικού χαφιεδισμού της μαζικής αστυνόμευσης και της πνευματικής τρομοκρατίας. Να η μόνη σωστή αντιμετώπιση των κοινωνικοποιημένων τους χωρών.

● Η αγάπη μας για την αρμονία γίνεται αντιληπτή μόνο με την αταξία που σπέρνουμε. Αυτή είναι για σήμερα η φυσική κατασκευή της Αρμονίας, και το μόνο μη μάταιο ενός γραπτού είναι η γελοιοποίηση αυτού του κόσμου.

Δεν μας ενδιαφέρει τι είναι,
σε ποιά κατάσταση είναι τα
προλεταριάτο.
Μόνο το τι μπορεί να γίνει.
Και θα γίνει γρήγορα αυτό που
όλοι ξέρουν.
Όταν πιστέψει ότι μπορεί να
γίνει το παν,
θα γίνει το παν.
Οι επιθυμίες του θα ανοίξουν
το δρόμο στη συνειδητή στορία
της ελεύθερης ανακάλυψης -
δημιουργίας της ζωής.
...ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΕΛΙΟ.

ΣΤΙΓΜΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΑΛΟΥΜΙΝΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ.

Την άνοιξη η κυβέρνηση ανακοινώνει ότι αρχίζουν τα έργα για την δημιουργία εργοστασίου Αλουμίνας στους Δελφούς, μια επένδυση σταθμός για τον Ελληνικό καπιταλισμό, χωρίς όμως να λάβει υπ' όψιν της τις οικολογικές επιπτώσεις, που απειλούν θανάσιμα το Δελφικό τοπίο και την ιστορικότητά του.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Η ιστορία της αλουμίνας ξεκινά μεταπολεμικά, όπου από Αμερικανικής και Γαλλικής πλευράς εκφράστηκε το ενδιαφέρον για την δημιουργία εργοστασίου αλουμίνας στην Ελλάδα. Η ενεργειακή κρίση κρατά «παγωμένο» το θέμα, αφού ανέβασε το κόστος εκμετάλλευσης, και από την άλλη πλευρά η Αμερικάνικη αγορά ήταν ανίκανη να εγγυηθεί την απορρόφηση της παραγόμενης αλουμίνας.

Το 1979 η Σοβιετική Ένωση εξέφρασε την θέληση απορρόφησης της Ελληνικής Αλουμίνας και οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν και κράτησαν μέχρι τις 7 Απρίλη του '87. Υπογράφτηκαν στη Μόσχα συμβόλαια συνολικού ύψους 1,5 δις, δολαρίων για την μεταλλουργική αλουμίνα τύπου «SANDY», ένα έργο που αποτελεί την πρώτη επένδυση στη βαρειά Ελληνική βιομηχανία, που δεν γίνεται από Δυτικό, πολυεθνικό κεφάλαιο.

α) Οικονομικές επιλογές του Κράτους με κοινωνικές επιπτώσεις.

Μετά τη συμφωνία η Ελληνική κυβέρνηση επιλέγει τους Δελφούς για την επένδυση αλουμίνας, αφού έλαβε υπ' όψιν της όλες τις προϋποθέσεις για την λειτουργία του εργοστασίου (επενδυτικό κόστος, παροχή νερού και ηλεκτρισμού, λιμάνι και χώρος αποθήκευσης κόκκινης λάσπης) με μοναδικό οικονομικό κριτήριο την βιομηχανική ανάπτυξη της περιοχής και όλης της χώρας, αφαιρώντας φυσικά το κοινωνικό κριτήριο, ότι δηλαδή η ρύπανση θα λειτουργήσει αντίστροφα σε βάρος των κατοίκων της Φωκίδας.

Ένα άλλο επιχείρημα είναι, ότι η μονάδα θα απασχολεί για 20 χρόνια λειτουργίας της ανθρώπινο δυναμικό. Δεν ενισχύονται νέες θέσεις εργασίας και δεν καταπολεμείται η ανεργία, όταν το επενδυτικό ποσό των 1,5 δισ. δολλαρίων και μάλιστα δανειοδοτικό, είναι δυσανάλογα μικρό με τον ελάχιστα μικρο αριθμό των 650 εργαζομένων. Γνωρίζοντας μάλιστα, ότι ο εκσυγχρονισμός των μηχανημάτων και η ανάπτυξη της τεχνολογίας του τρόπου εξόρυξης και επεξεργασίας στην μονάδα αλουμίνας, θα μειώσει κατά πολύ τον αριθμό των εργαζομένων της περιοχής.

β) Οικονομικές επιλογές του Κράτους με Οικολογικές επιπτώσεις.

Η δυναμικότητα της μονάδας αλουμίνας θα είναι αρχικά 600.000 τόνοι το χρόνο με προοπτική 1.200.000 τόνους, που αυτό σημαίνει ότι το ενεργειακό κόστος καθημερινά θα είναι τεράστιο, εφ' όσον η μονάδα θα καταναλώνει καθημερινά 1.000 τόνους μαζούτ και ακόμα σημαίνει την εκπομπή εκατοντάδων τόννων διοξειδίου του θείου - αζώτου και άλλων αερίων.

Η αποθήκευση της κόκκινης λάσπης στο έδαφος, έρχεται να προσθέσει μία ακόμη οικολογική επίπτωση. Την μόλυνση της γης και της θάλασσας, εφ' όσον τα απόβλητα θα περιέχουν καταστροφικές ουσίες.

Ξεκάθαρα λοιπόν φαίνεται το αντιοικολογικό πνεύμα της οικολογικής ανισορροπίας του Κράτους. Γιατί είναι βέβαιο, ότι αυτό θα έχει άμεσες επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων της περιοχής, στην χλωρίδα και πανίδα, θα καταστρέψει τον ελαιώνα της Άμφισας, αλλά και το παραδοσιακό τοπίο των Δελφών.

Και ενώ κάθε αναπτυξιακό έργο θα πρέπει θεωρητικά τουλάχιστον, να αποσκοπεί στην καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης των κατοίκων, την προστασία και διατήρηση του οικοσυστήματος, το Κράτος στην πράξη λειτουργεί ενάντια στην οικολογική ισορροπία.

Αν και υπέδειξε το Κράτος εναλλακτικό τόπο εγκατάστασης της μονάδας αλουμίνας, αυτό δεν έρχεται να λύσει κανένα περιβαλλοντολογικό πρόβλημα, αλλά να μεταθέσει τοπικά το αντιοικολογικό του πνεύμα.

Η κρατική αυτή αντιοικολογική ευαισθητοποίηση που στηρίζεται μόνο στην κερδοσκοπική και αντικοινωνική της λογική, πέρασε και στις συνειδήσεις των κατοίκων της Φωκίδας, όταν η κυβέρνηση άλλαξε τον τόπο εγκατάστασης του εργοστασίου.

Οι κάτοικοί της με την υποστήριξη των κομμάτων της Αριστεράς, της Ν.Δ. και άλλων τοπικών συλλόγων εμφανίζονται στην αρχή σαν προστάτες των Δελφών, για να μετατραπούν σε καταστροφείς του τόπου ξεφωνίζοντας με αγανάκτηση: «Η Φωκίδα είναι ξεχασμένη από την κυβέρνηση και την οδηγεί σε διαρκή μαρασμό, διώχνοντας τους νέους στην ξενητειά και υποχρεώνοντάς τους σε «παρασιτικά επαγγέλματα».

Εναποθέτουν λοιπόν τα Κόμματα και ο κόσμος των Δελφών, όλες τις προσδοκίες τους και το ήθος τους, στην ανταλλαγή της επιβίωσης με την αντιοικολογική τους συνείδηση, διαγράφοντας ακόμα και την ιστορική τους μνήμη.

Ανταλλάσσει την επιβίωσή του με τον πολιτισμό του, με την τρισχιλιετή ιστορία του Δελφικού τοπίου δηλαδή με ένα χώρο που παραμένει ακόμα σταθμός της ανθρώπινης ιστορίας.

Ο Ρόλος του Κράτους - Κεφαλαίου από την άλλη πλευρά είναι, να εδραιώσει την εξουσία στηρίζοντάς την στην λογική του κέρδους και της οικονομικής αυθαιρεσίας. Και όντας τέτοιος η μόνη λύση του είναι η εκμετάλλευση των εργαζομένων και των κοινωνικών ατόμων, η κυριαρχία του στον άνθρωπο και την φύση.

Δεδομένου λοιπόν, ότι το Κράτος είναι ανίκανο να απαρνηθεί το ρόλο του το μόνο που του απομένει είναι να μην συμπεριφέρεται με περιβαλλοντολογική ηθική και να καταστρατηγεί την ισορροπία του οικοσυστήματος.

Είμαστε ενάντια σε κάθε είδους Κρατική παρέμβαση και σχεδιασμό εκμετάλλευσης του περιβάλλοντος και θα καταπολεμήσουμε κάθε τέτοια ενέργεια με οποιοδήποτε μέσο,

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΜΑΧΕΤΑΙ ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΗΣ.

Σχετικά με τη πρόσφατη εθνικιστική υστερία

Ο καπιταλισμός από τη φύση του αναπτύσσει το θέαμα τα αναγκαίο μέσο προώθησης της ίδιας της ύπαρξής του. Το διακρίνει, το ιεραρχικοποιεί, οργανώνοντας το έτσι, που να γίνεται απαραίτητο για να κινηθεί όλο αυτό το σύστημα των ανταλλακτικών αξιών που καθορίζει τη ζωή μας. Βρίσκεται από τη μικρή λεζάντα ενός τυχαίου προϊόντος στο SUPER MARKET μέχρι τα κατακλιζόμενα από δεκάδες χιλιάδες αποχαυνωμένους ανθρώπους στάδια ποδοσφαίρου. Η πληροφόρηση, έχει αντικατασταθεί από την είδηση της διαφήμησης, η επιθυμία του να θέλω έχει μετατραπεί στη δυνατότητα επιλογής σ' αυτό που μου πλασσάρουν.

Μέσα στην ένταση των μέτρων λιτότητας, στην αρχή της εφαρμογής των ηλεκτρονικών φακελλωμάτων, στην οργάνωση της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας με τα Δυτικογερμανικά πρότυπα στην διαρκώς αυξανόμενη ανεργία και στη γενική πτώση του βιοτικού επιπέδου, ξεπήδησε από τη νίκη της ελληνικής ομάδας μπάσκετ ένα ασυνήθιστα εθνικό τραγελαφικό πανηγύρι σε τέτοια ένταση που ακόμα κι αν τα παραπάνω ξαφνικά έπαυαν να υφίστανται ίσως να μη μπορούσε να συμβεί. Σ' όλες τις πόλεις υπήρχε ξεσηκωμός για τον «Εθνικό θρίαμβο», οι ελληνικές σημαίες υψώθηκαν στα μπαλκόνια, πανδαιμόνιο απ' τα κορναρίσματα, ζητωκραυγές, άλλοι έκλαιγαν, άλλοι γελούσαν, κάνοντας μπάνιο στην Ομόνοια. Το συμπλήρωμα του σκηνικού ήταν και οι χαρμόσυνες μεγαλόστομες δηλώσεις απ' όλο το πολιτικό χρωματολόγιο ενώ σιγοντάριζε κι ο Σεραφείμ. Το εθνικιστικό παραλήρημα έδωσε εικόνες από γιορτασμούς απελευθέρωσης ή ανάκτησης της Κύπρου ίσως και της Μικράς Ασίας. Τελικά απ' ότι βέβαια δείχνουν τα πράγματα μια και για να κατέβει ο λαός στους δρόμους δε χρειάζεται παρά ένα κύπελλο ευρωπαϊκού πρωταθλήματος μπάσκετ καλό θα ήταν αν πραγματικά θέλουμε να γίνει επανάσταση, απ' τις καλύτερες αγκιτάτσιες που έχουμε να κάνουμε είναι η απόκτηση μερικών συντρόφων σαν τον Γκάλη.

Αυτό το πρωτοφανές όμως για την Ελλάδα αλλά καθόλου πρωτόγνωρο στο παγκόσμιο επίπεδο (βλ. Μουντιαλ, Αργεντινής, Ολυμπιακούς Λος Άντζελες κ.ά.) πέρα από τα αίτια που το δημιουργούν και το αναπαράγουν, πέρα από τις οποιεσδήποτε ίσως ψυχαναλυτικές μελέτες που κατά καιρούς έχουν γίνει ή τις νεομαρξιστικές φιλολογίες, η διαπίστωση της συνεχούς σήψης της ανθρώπινης προσωπικότητας, του μαρασμού της κριτικής ικανότητας και γενικά της προχωρημένης προβατοποίησης χαρακτηρίζει ανάγλυφα το όλο γεγονός.

Οι μορφές εκμετάλλευσης, καταπίεσης, που διαμορφώθηκαν και διαμορφώνονται στις όψιμες συνθήκες καπιταλιστικής οργάνωσης είναι γνωστό ότι έχουν ξεπεράσει τα πλαίσια «συγκομιδής» της υπεραξίας μέσω των εργασιακών σχέσεων, των σχέσεων αφεντικού - εργαζόμενου. Επιστημονικά διαρθρωμένες έτσι ώστε όχι μόνο να δρουν αποτελεσματικά και καταλυτικά εκεί που εφαρμόζονται αλλά και να εμπεριέχουν τις δυνατότητες, συντήρησης, διαιώνισής του, έχουν περάσει διαβρώνοντας όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής, αλλοτριώνοντας κι εξουσιάζοντάς την.

Στον εκφασισμό, στην αποχαύνωση, ο καπιταλισμός σήμερα έχει τις καλύτερες επιδόσεις, κι αυτές είναι τα κύρια στηρίγματά του στη διαστρέβλωση της πραγματικότητας στη πιο εύκολη αντιμετώπιση των δισλειτουργιών του και των όποιων κρίσεων κιαν περνάει. Τα μοντέλα που παρουσιάζει είναι γνήσιες απόρρίες του, που συμμετέχουν κι αυτά σαν οργανικά στοιχεία στην προώθηση του, η εκκλησία η εβραιοχριστιανική παράδοση – παράγοντες που παλιότερα έπαιζαν το σημαντικό ρόλο της συντήρησης – εκεί που δεν έχουν συρρικνωθεί απλά χρησιμοποιούνται.

Αποπροσανατολισμός, συγχιση της αντίληψης και της θέλησης, ρομποτοποίηση: συμπτώματα που προκαλούν οι μηχανισμοί του θεαματικού.

Μπροστά στη κοινωνία της «αφθονίας», της εξαθλείωσης, του δολοφονικού οργανωμένου θεάματος, του εξεφτελισμού της ανθρώπινης προσωπικότητας μαζί με την αηδία και την αποστροφή που φέρνει, μόνο το μίσος είναι αυτό που της αξίζει και το δημιουργικό καθήκον πάνω της είναι πια η καταστροφή της.

Οι «θεραπευτές» και η «αγία οικογένεια»

Σαν μια μαρτυρία για το πώς οι θεσμοί της «κοινωνίας μας» συνθλίβουν το άτομο. Διαβάστε το πιο κάτω ανατριχιαστικό γράμμα. Τι σχόλιο μπορεί να κάνει κανείς αλήθεια;

Πολύ παλιά ο παπάς χυνηγούσε τους δαιμονισμένους με το σταυρό. Μετά εμφανίστηκαν οι ψυχίατροι και τα ψυχοφάρμακα. Το 1936 ανακάλυψε στα σφαγεία γουρουνιών ο Ούγκο Τσερλέτι τα ηλεκτροσόκ, για να τα εφαρμόσουν σε μένα το 1981 στην ιδιωτική κλινική Σινούρη 14 φορές. Η περιπέτειά μου άρχισε το Σεπτέμβρη του '81 όταν με απόφαση του πατέρα μου κλείστηκα στην παραπάνω κλινική για 40 μέρες, λόγω του διαφορετικού τρόπου ζωής και της εμφάνισής μου. Το Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου κάθησα εκεί άλλες 20 ημέρες. Αφού θγήκα, για ενάμισυ χρόνο έμεινα κλεισμένος μόνος σ' ένα δωμάτιο, ψυχικά άρρωστος πια, παίρνοντας συνεχώς ψυχοφάρμακα.

Το Μάη του '84 κλείστηκα για 1 μήνα στην κλινική Κασταλία (στο Ελληνικό), από τους συγγενείς μου μόνο και μόνο γιατί έθλεπα εφιάλτες στον ύπνο μου. Στις 21 Νοέμβρη του '84 οδηγήθηκα στο Δαφνί με χειροπέδες. Εκεί έμεινα καθηλωμένος (δεμένος) για δυο μέρες και μου έκαναν καθημερινά τρεις ενέοεις κοκτέιλ για μία θδομάδα. Είκοσι μέρες μετά πήρα άδεια για το Σαθθατοκύριακο και δραπέτευσα, θεωρώντας δικαίωμά μου να ζήσω ελεύθερος. Στις 24 Δεκέμθρη του '84, με συνέλαθε μια κλούθα, στο σπίτι μου, ως δραπέτη, υπό την απειλή όπλων και με σκοπό να με οδηγήσει στο Δαφνί. Με παρέμθαση του αδελφού μου θρέθηκα στην κλινική Αθηνά, όπου έκανα τρεις απόπειρες αυτοκτονίας, τη μία με ξυράφι, την άλλη κόθοντας με τα δόντια τις φλέθες μου και την τρίτη πυρπολώντας τα μακριά μου μαλλιά. Μετά απ' αυτές με καθήλωσαν για 10 μέρες, ενώ παράλληλα δε δεχόμουν τη λήψη τροφής. Επειδή η υγεία μου χειροτέρευε με την άρνηση τροφής και την ταυτόχρονη χορήγηση μεγάλης ποσότητας ψυχοφαρμάκων, με τη θοήθεια συγγενών οδηγήθηκα για 1 μήνα στην ιδιωτική κλινική Κασταλία, όπου ακολούθησε άλλη μια απόπειρα αυτοκτονίας. Ο πατέρας μου έπαψε να πληρώνει τα νοσήλεια και μεταφέρθηκα στο παράρτημα Λυμπέρη. Εκεί έκανα δύο ακόμη απόπειρες αυτοκτονίας με ξυράφι και ασπιρίνες, με αποτέλεσμα να θρεθώ για πλύση στομάχου στον Ευαγγελισμό. Γι' αυτό το λόγο με θάλανε στο πειθαρχικό κτίριο, δεμένο για δύο μέρες και με τη μόνιμη απειλή ότι θα με στείλουν στο Δαφνί. Ένα μήνα μετά άρχισα να παίρνω άδεια για τα Σαθθατοκύριακα και στις 21 Νοέμθρη του '85 πήρα εξιτήριο.

Οι εγκλεισμοί μου δημιούργησαν πραγματικό ψυχιατρικό πρόθλημα (ψυχώσεις) με αποτέλεσμα να παίρνω φάρμακα. Έξι μήνες μετά κι ενώ άρχιζα να συνέρχομαι, με συνέλαθαν μπάτσοι στα Εξάρχεια, οι οποίοι με οδήγησαν στην ασφάλεια και το άλλο πρωί στο Δαφνί, με δική τους απόφαση και χωρίς να το ξέρει ο πατέρας μου αυτή τη φορά. Κάθησα έξι μέρες και την έθδομη απέδρασα. Κρυθόμουν ένα μήνα στα νησιά. Με πιάσανε και έξι μέρες κατόπιν πήρα εξιτήριο από το Δαφνί, τον Οκτώθριο του '86. Το Φλεθάρη του '87 με εισαγγελική εντολή, μετά από αίτηση του πατέρα μου, με συνέλαθαν και με οδήγησαν στο Αιγινίτειο, όπου εξετάστηκα κι αφέθηκα ελεύθερος, γιατί ήμουν πλέον υγιής. Το Μάη του '87 πάλι ο πατέρας μου, θεωρώντας με ανάτια επικίνδυνο για τη ζωή του έκανε αίτηση για νέο εγκλεισμό στο Δαφνί, άμεσο και χωρίς ιατρική εξέταση. Αφού έμεινα κρυμμένος είκοσι μέρες και μη μπορώντας να κάνω αλλιώς, παραδόθηκα στο αστυνομικό τμήμα Παγκρατίου κι οδηγήθηκα στο Δαφνί. Κάτω από την απειλή ότι ο εγκλεισμός μου θα γίνει αναγκαστικός απ' τους γιατρούς υπέγραφα για την εισαγωγή μου και θγήκα με δυσκολία μια θδομάδα μετά (22 Ιουνίου '87), με την προϋπόθεση να ακολουθώ συγκεκριμένη φαρμακευτική αγωγή. Το φοθερό είναι ότι ασθενής της ίδιας πτέρυγας έδινε με το ζόρι χάπια Artane στους αρρώστους και διακινούσε ηρωΐνη, έχοντας ως σύνδεσμο κρατούμενο της πτέρυγας των τοξικομανών.

Οι επτά εγκλεισμοί πραγματοποιήθηκαν με πρωτοθουλία του πατέρα μου Θόδωρου Τσαγκάρη, που προσέφευγε στον εισαγγελέα γιατί με θεωρούσε επικίνδυνο για τον ίδιο και την περιουσία του. Πρόκειται για έναν ελληνοαμερικανό 88 χρόνων, που εδώ και δυο χρόνια καταχράζεται παράνομα την αναπηρική σύνταξη των 15.000 δραχμών η οποία μου χορηγείται λόγω της «ψυχασθένειας», ενώ ο ίδιος διαθέτει μεγάλη κινητή κι ακίνητη περιουσία. Ο νόμος περι αναγκαστικής νοσηλείας του δίνει το δικαίωμα να μου στερεί την ελευθερία και να επεμβαίνει στην προσωπική μου ζωή κλείνοντάς με εν ψυχρώ στα ψυχιατρεία.

Αντώνης Τσαγκάρης, 25 ετών

ΙΣΠΑΝΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ Ο ΛΑΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Η επερνώντας σιγά-σιγά τα τελευταία χρόνια το δίλλημα PSOE-σοσιαλιστικό κόμμα – και AP – δεξιά – κι έχοντας θάψει τα πάσης λογής Κ.Κ. ο ισπανικός λαός βγαίνει μέσα από το λήθαργο στο οποίο έπεσε τα μετά τον Φράνκο χρόνια, όπου είχε αποθέσει τις ελπίδες του είτε στη νεοσύστατη δημοκρατία είτε στις προεκλογικές διακηρύξεις του PSOE – ανάλογες με αυτές του ΠΑΣΟΚ – και ξαναβγαίνει πάλι στο προσκήνιο.

Το PSOE ακολουθώντας πιστά τις εντολές της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας της ΕΟΚ, και του διεθνούς νομισματικού ταμείου, με βάση τον διεθνή καταμερισμό της εργασίας αναδιαρθρώνει ριζικά την οικονομική πολιτική, γεγονός που φυσικά απ' τη μια εξυπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης, ενώ απ' την άλλη πλήττει τις λαικές τάξεις. Άμεσο αποτέλεσμα αυτής της αντιπαράθεσης είναι το μεγαλύτερο μεταφρανκικά απεργιακό κύμα, που αυτή τη φορά έχει σαν κύρια χαρακτηριστικά του, τόσο την λήψη των αποφάσεων άμεσα απ' τους εργάτες – μέσα από εργατικές συνελεύσεις κατά τόπους δουλειάς – όσο και το βίαιο χαρακτήρα που συχνά παίρνει.

Κυριότεροι σταθμοί αυτού του αυθόρμητου ξεσπάσματος είναι η προς το τέλος του 86 διάλυση με δακρυγόνα μιας μεγάλης φοιτητικής διαδήλωσης, με επακόλουθο πολυήμερες συγκρούσεις, η κατάληψη της βιομηχανίας Σιδήρου και χάλυβα της Ρεινόσα – επαρχία Καντάμπρια – και η βίαιη κράτηση του διευθυντή της Ε. Antolin που απελευθερώθηκε τελικά, απ' τις μονάδες τάξης αλλά προκάλεσε άμεσα τη βίαιη αντίδραση των εργατών με αποτέλεσμα τον αφοπλισμό πολλών πολιτοφυλακών, ακόμα οι συγκρούσεις που επακολούθησαν τη διάλυση εργατικής διαδήλωσης στο Ομπιέδο που έγινε στα πλαίσια της γενικής απεργίας στις 24 του Μάρτη, κι ακόμα δεκάδες άλλες εργατικές κινητοποιήσεις, έξω και πέρα από κάθε κομματικό και Κρατικο-συνδικαλιστικό έλεγχο και με βίαιο χαρακτήρα απ' τις οποίες ξεχωρίζουν οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων του Ορμπεγόθο, του νομισματοκοπείου, της RENFE, του Aviaco, της PNNS de Buc, της Cunosa-Magefosa των μεταλλωρύχων της Hunosa κ.λ.π.

Εκεί που όμως είχαμε τη σκληρότερη και πιο μακρόχρονη αντιπαράθεση, είναι στο τομέα της ναυπηγοβιομηχανίας όπου και θα δώσουμε μια πιο αναλυτική εικόνα για τα συμβάντα των ναυπηγείων του Πουέρτο-Ρεάλ (Κάντιθ).

Μετά τις αλλαγές τόσο στους κανονισμούς όσο και στις λειτουργίες των ναυπηγείων απ' τη κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης, ξεκινάει ένας μακρόχρονος αγώνας ενάντια σε αυτές τις αλλαγές καθώς και στις απολύσεις που την αρχή του έχει στις αρχές του χρόνου όπου μετά από πρόταση της CNT, αποφασίζεται η κάθοδος σε απεργιακές κινητοποιήσεις κάθε Τρίτη και Πέμπτη και ο ταυτόχρονος αποκλεισμός των ναυπηγείων, ενώ στις 10 και 16 Φλεβάρη ομάδες εργατών σαμποτάρουν τις τηλεφωνικές γραμμές αποκόβοντάς την με τήν υπολοιπη χώρα επικοινωνία. Στις 24 του μήνα γίνετε επίθεση 300 μπάτσων με πολλούς εκατέρωθεν τραυματίες. Μετά τις πρώτες συγκρούσεις τα υπόλοιπα συνδικάτα προτείνουν συνδιαλαγή, πρόταση που απορρίπτεται μέσα στις εργατικές συνελεύσεις, ενώ γίνεται δεκτή η πρόταση της CNT που λέει άμεση εργατική δράση αποφασισμένη από τις συνελεύσεις των τόπων δουλειάς. Ο Αγώνας έτσι συνεχίζετε, ενώ στις 3 Μάρτη σηκώνονται οδοφράγματα γύρω απ' το ναυπηγείο, με σκοπό να αποκρουστεί η αναμενόμενη επίθεση της Αστυνομίας. Η επίθεση αυτή πραγματοποιείται στις 10 Μάρτη μια βδομάδα μετά, αλλά αυτή τη φορά οι εργάτες είναι καλά οργανωμένοι, με αποτέλεσμα η αστυνομική επίθεση να σπάσει τα μούτρα της μπρος στην λυσσαλέα και καλά οργανωμένη άμυνα των εργατών. Στον αγώνα συμμετέχει το σύνολο του πληθυσμού της πόλης και τελικά οι ταραχές παίρνουν χαρακτήρα παλλαϊκού ξεσηκωμού. Ο

κυβερνήτης της πόλης μιλά για «30–40 τρομοκράτες» και απειλεί πως εδώ «δεν θα γίνει Χιλή». Η απάντηση δίνετε την άλλη μέρα από ένα πλήθος 10.000 διαδηλωτών που απ' τη μια δείχνουν ποιοι και πού είναι οι 30–40 τρομοκράτες κι απ' την άλλη τσακίζουν από ομού πρόταση όλων των κομματοσκύλων για σταμάτημα της βίας χωρίς όρους.

Στις 2 του Απρίλη, οι ταραχές επαναλαμβάνονται αυτή τη φορά ακόμα πιο σκληρές. Εργάτες, γυναίκες και νεολαίοι απαντούν σύσσωμοι στην αστυνομική βία, που εκφράζεται με ξυλοδαρμούς μικρών παιδιών βασανισμούς εργατών στα κρατητήρια, και πυροβολισμούς καθώς και ρίψεις δακρυγόνων μέσα στα σπίτια, αποτέλεσμα της συμμετοχής των γυναικών στον αγώνα που από τα παράθυρα και τις πόρτες ή χτυπούν κατσαρόλες ή χτυπούν τα ΜΑΤ πετώντας αντικείμενα.

Στις 7 Απρίλη τα ναυπηγεία κλείνουν, ενώ πρόταση της CNT για άμεση απάντηση απορρίπτετε. Κι ο λόγος είναι προφανής: Εκατοντάδες μπάτσοι φερμένοι απ' όλη την ισπανία, τεθωρακισμένα, ελικόπτερα.

Αυτό όμως δεν κρατά για πολύ και δυο μέρες μετά μια λαϊκή συνέλευση 8.000 πολιτών συμπεριλαμβανομένων μεταξύ άλλων και των βιοτεχνών – που λόγω της εξάρτησής τους απ' τα ναυπηγεία η κατάσταση τους είναι πιο δραματική απ' αυτή των εργατών – αποφασίζει τον αποκλεισμό της εθνικής οδού της πόλης που οδηγεί εκ νέου σε μάχες σώμα προς σώμα μεσ' απ' τα οδοφράγματα. Η τελευταία κινητοποίηση έλαβε χώρα στις 8 Μάη, με την κήρυξη γενικής απεργίας και την μαζική συμμετοχή 15.000 ατόμων στη διαδήλωση που έγινε την ίδια μέρα.

Τελειώνοντας να επισημάνουμε πως η πάλη των λαών της ισπανίας όπως δείχνουν τα μέχρι τώρα γεγονότα, ριζοσπαστικοποιείται ολοένα και περισσότερο, ενώ οι σύντροφες οργανώσεις CNT–FAI, παίζουν καθημερινά ολοένα και πιο αποφασιστικό ρόλο είτε πρωτοστατώντας άμεσα στα γεγονότα είτε συμμετέχοντας σ' αυτά.

Αγγλία
Η Αστυνομία λιθοβολήθηκε μετά από σύλληψη.

Νεαροί στην περιοχή Chapeltown του Leeds λιθοβόλησαν την αστυνομία και επιτέθηκαν σε κτίρια αργά το βράδυ της Κυριακής και νωρίς το πρωΐ της Δευτέρας, μετά τη σύλληψη νεαρού άνδρα, ο οποίος όπως ισχυρίζονται οι κάτοικοι της περιοχής, συνελλήφθει τυχαία και χτυπήθηκε από την αστυνομία.

Η αστυνομία δέχθηκε επίθεση από αρκετές ομάδες και αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει ασπίδες. Ένα ταξί καταλήφθηκε και κάηκε.

Περίπου 70 άτομα πέταγαν πέτρες στην αστυνομία, έσπασαν βιτρίνες και έκλεψαν αγαθά. Οι μάχες τέλειωσαν γύρω στις 4π.μ. χθες, και αργότερα τρεις άντρες κατηγορήθηκαν για τις ταραχές.

Ο νεαρός Marcus Skellington 17 ετών, κατηγορήθηκε για πρόκληση ζημιών σε δυο αστυνομικά αυτοκίνητα, και αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση, μαζί με τους άλλους.

Οι εκπρόσωποι της αστυνομίας προσπάθησαν, να μειώσουν τη σημασία των συμβάντων, παρά την αγανάκτηση των κατοίκων που δημιουργήθηκε. Μετά από συζητήσεις μεταξύ ανωτέρων αξιωματικών και ηγετών της κοινότητας, ένας εκπρόσωπος είπε: «Ήταν μια περιορισμένη αναταραχή και δεν νομίζω ότι μπορεί κανείς ν' ανησυχήσει υπερβολικά γι' αυτήν».

Τρίτη 23 Ιουνίου (Πηγή Guardian).

ΤΟ ΛΑΥΡΙΟ, ΤΟ ΠΑΣΟΚ, ΤΟ Ρ.Κ.Κ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο στρατόπεδο προσφύγων του Λαυρίου έγιναν γνωστά μέσω του καθημερινού Τύπου. Ως εκ τούτου στόχος του κειμένου αυτού είναι να εντοπίσει τα βαθύτερα αίτια των γεγονότων και να ερμηνεύσει τις πολιτικές και κοινωνικές παραμέτρους που σκόπιμα «αγνοήθηκαν».

Όλα άρχισαν όταν τα μέλη του κουρδικού εργατικού κόμματος (PKK) προσπάθησαν να επιβληθούν στα μέλη των υπόλοιπων οργανώσεων επιχειρώντας έτσι να έλέγξουν το στρατόπεδο και να το μετατρέψουν σε δική τους βάση. Απειλές, κατάληψη των δωματίων άλλων οργανώσεων, βασανισμοί, μαχαιρώματα, παράδοση στην αστυνομία των διαφωνούντων είναι το δείγμα της νέας τάξης που προσπαθεί να επιβάλλει το Ρ.Κ.Κ.

Την ίδια στιγμή ο αστικός τύπος μιλά για σφαγές Τούρκων–Κούρδων, προωθώντας την αστυνομική επέμβαση πριμοδοτώντας την έξαρση του εθνικισμού και ρατσισμού απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες. Άμεση συνέπεια η δυναμική επέμβαση των κατασταλτικών μηχανισμών. Ενώ στο στρατόπεδο τα μέλη του PKK λύνουν την «πολιορκία» και αποχωρούν, οι ΕΚΑΜΙΤΕΣ και τα ΜΑΤ παίρνουν τη θέση τους γύρω απ' το στρατόπεδο. Ακολουθεί έφοδος και κτυπιούνται οι υπόλοιποι πρόσφυγες. Συλλαμβάνονται 4 Κούρδοι οι οποίοι και προφυλακίζονται.

Τις επόμενες μέρες οι υπόλοιπες οργανώσεις καταγγέλουν το PKK και τις μεθόδους του δηλώνοντας ότι δενμπορούν να ανεχτούν την συνύπαρξή τους στο στρατόπεδο. Τρεις μέρες αργότερα με την προστασία των ΜΑΤ το Ρ.Κ.Κ. ξανάρχεται στο Λαύριο. Οι υπόλοιποι πρόσφυγες αντιδρούν και αντιστέκονται στην επιχειρούμενη de facto παραμονή στο στρατόπεδο του Ρ.Κ.Κ. Τα ΜΑΤ επιτίθονται εισβάλλουν στα δωμάτια, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν 15 οι οποίοι οδηγούνται στο Αυτόφωτο όπου και καταδικάστηκαν σε 15 μήνες φυλάκιση.

Σήμερα στο στρατόπεδο παραμένουν τα ΜΑΤ και στα γραφεία του Ο.Η.Ε. πρόσφυγες κάνουν απεργία πείνας, ενώ οι υπόλοιπες οργανώσεις καταγγέλουν με προκήρυξη μεταξύ άλλων τα εξής:

«Καταγγέλουμε τους αντιδραστικούς κύκλους που προσπάθησαν να αποκρύψουν τρία αληθινά γεγονότα, δίνοντας έμφαση στις συγκρούσεις ανάμεσα σε Τούρκους και Κούρδους.

Μια οργάνωση (το Ρ.Κ.Κ.) που θεωρεί εχθρούς όλους τους άλλους και προσπαθεί να εμποδίσει την κριτική τους με τη βία δεν μπορεί να οδηγήσει το λαό της στην ελευθερία, αλλά σε μια άλλη μορφή καταπίεσης....

Η αστυνομία έλαβε θέση, κλείνοντας τα μάτια της στο Ρ.Κ.Κ. και στη προσπάθειά του να «φυγαδεύσει» ταόπλα του με την δικαιολογία «πάμε για μπάνιο» και στη συνέχεια να επιτεθεί σ' αυτούς που έμειναν πίσω....

Καταγγέλουμε τη συμπεριφορά της αστυνομίας, που στην προσπάθειά της να αποδείξει ότι επιτελεί το καθήκον της παρουσίασε με τις ενέργειές της εικόνα εκπαιδευτικής άσκησης.

Το καθήκον της κυβέρνησης και της ΚΥΠ δεν είναι να βάλει

κοντά στη φωτιά το μπαρούτι δηλ. τα 30 άτομα του PKK δίπλα στην κουρδική και τουρκική αριστερά που δεν θέλει να ζήσει κοντά τους.

.... Εμείς οι Τούρκοι και Κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες αντίθετοι σ' όλες αυτές τις αρνητικές ενέργειες του Ρ.Κ.Κ. δηλώνουμε ότι θα αγωνιζόμαστε για την ελευθερία και την αδελφοσύνη Κούρδων, Τούρκων, Ελλήνων και όλων των λαών».

Το Ρ.Κ.Κ. και οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του.

Το Ρ.Κ.Κ. είναι ένα σταλινικό γκρουπούσκουλο, το οποίο έχει στόχο να κυριαρχήσει στο λεγόμενο απελευθερωτικό κίνημα. Το Ρ.Κ.Κ. έχει αναπτύξει τελευταία έντονη ένοπλη δραστηριότητα στο Κουρδιστάν, όπου ο Κουρδικός λαός δέχεται την ωμή βία και καταπίεση του τούρκικου στρατού. Την ίδια στιγμή η Χούντα του Εβρέν έχει αποδυναμώσει την αντίσταση, εξοντώνοντας διάφορες ομάδες με σημαντική ένοπλη δράση κατά του καθεστώτος. Με αυτά τα κοινωνικά δεδομένα το κουρδικό εργατικό κόμμα θέλει να εμφανίζεται σαν ο μόνος φορέας αντίστασης.

Οι διενέξεις του όμως με τις άλλες οργανώσεις ξεκινούν πριν την επιβολή της Χούντας. Οι συγκρούσεις του με το επαναστατικό κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας και με το Κουρδικό Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα Τουρκίας και με το Κουρδικό Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα είχαν εκατοντάδες νεκρούς. Όταν μέλος της Κεντρικής του Επιτροπής διαφώνησε εκτελέστηκε στη Σουηδία. Πριν δύο χρόνια συγκρούστηκε με το Μαρξιστικό-Λενινιστικό κόμμα. Όταν αποχώρησε ο δεύτερος στην ιεραρχία του κόμματος επειδή διαφώνησε με την τακτική των συγκρούσεων με τις άλλες οργανώσεις, κατηγορήθηκε ως πράκτορας και εκτελέστηκε σε εκδήλωση, μπροστά σε χιλιάδες κόσμου στην Στοκχόλμη. Τα άλλα δύο κόμματα, που μετείχαν στο Απελευθερωτικό Μέτωπο του Κουρδικού που ότων αποχώρησαν, αντιμετώπισαν τις εκκαθαρίσεις της νύχτας.

Φέτος έγιναν συγκρούσεις στο Μόναχο, στο Παρίσι και στην Ολλανδία, στην προσπάθεια του Ρ.Κ.Κ. να εμποδίσει τις εκδηλώσεις άλλων οργανώσεων. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση τ' άλλα κόμματα και οι οργανώσεις συσπειρώθηκαν για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις του Ρ.Κ.Κ.

Στην Ελλάδα το ΠΑΣΟΚ πριμοδοτεί, ανοιχτά πια, την εδραίωση του Ρ.Κ.Κ. στο χώρο των προσφύγων, στο βαθμό που το τελευταίο, με την ένοπλη δράση του δημιουργεί προβλήματα στο τουρκικό καθεστώς, εξυπηρετώντας τα εθνικιστικά σχέδια του Πασοκικού κράτους στην γνωστή Ελληνοτουρκική διένεξη.

Ταυτόχρονα σκηνές ρατσισμού, διαδραματίστηκαν στο Λαύριο, απ' τους κατοίκους, οι οποίοι δίκην αγανακτισμένων πολιτών, φώναζαν «τσακίστε τους», «σχίστε τους» «λιώστε τους Τούρκους» και ενίοτε επιχειρούσαν να πραγματώσουν οι ίδιοι τα συνθήματα αυτά, «για την τιμή της γαλανάλευκης». Μέσα από τις αστικές εφημερίδες προώθησαν την άποψη της ολοκληρωτικής γκετοποίησης των προσφύγων, δηλ. της απομάκρυνσης του στυρατοπέδου απ' το κέντρο του Λαυρίου, παρουσιάζοντάς το σαν εστία «κακοποιών», «ληστών» και «θιαστών».

Στα πλαίσια αυτά βρίσκονται και οι δηλώσεις του στρατηγού Αν. Δροσογιάννη, για την μεταφορά του καταυλισμού πολιτικών προσφύγων απ' το Λαύριο σ' άλλη περιοχή, πολύ πιο μακριά απ' την Αθήνα. Καθώς επίσης ότι οι ελληνικές υπηρεσίες θα είναι αυστηρότερες ως προς τις διαδικασίες που απαιτούνται για την χορήγηση πολιτικού ασύλου.

Ενώ σήμερα απαιτείται μια σθεναρή απάντηση στα απομεινάρια του σταλινισμού, οι αριστεριστές διάλεξαν τον πιο ασφαλέστερο τρόπο, να αντιμετωπίσουν το Ρ.Κ.Κ., τον δρόμο της σιωπής.

Στο βαθμό που οι αντιτιθέμενες ομάδες στο Ρ.Κ.Κ., έχουν στενή σχέση με τους αριστεριστές. Αμέσως εγκατέλειψαν τον «διεθνισμό» την «αλληλεγγύη» ανταλλάζοντάς τα με την λογική της παραίτησης.

Εν κατακλείδι

Η ενότητα του κουρδικού λαού περνάει μέσα απ' την απάρνηση των ιδεολογιών του κρατισμού, της κυριαρχίας. Τα γεγονότα αυτά έδειξαν πως ένα θεωρούμενο επαναστατικό απελευθερωτικό κίνημα με εδραιωμένη την ιδεολογία του κρατικού καπιταλισμού, μπορεί να μετατραπεί, ουσιαστικά σε καθεστώς βαρβαρότητας, καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Είναι εξ' άλλου γνωστό το πού κατέληξαν οι Βιετ-Κογκ, οι Κόκκινοι Χμερ, το Μ.Ρ.Ι. Αγκόλα, το Ε.Α.Μ. Αλγερίας, η Κούβα, η Αιθιοπία του Μεγκιστου.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΑΝΑΡΧΙΑ

15μερη ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ! Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΡΑ ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ!!!

Στις 24 Ιούνη, στο μικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Άμφισσας, παίχτηκε το τελευταίο μέρος ενός «έργου» του οποίου το «γύρισμα» ξεκίνησε πριν 7 περίπου χρόνια.

Στην διάρκεια, μάλιστα, του γυρίσματος άλλαξε και ο «σκηνοθέτης».

Συγκεκριμένα, έγινε η δίκη τριών αστυνομικών, οι οποίοι το θράδυ της 16 Νοέμβρη του '80 στην Αθήνα, λίγο μετά τις δολοφονίες του Ιάκωβου Κουμή και της Σταματίνας Κανελλοπούλου, πυροβόλησαν εναντίον διαδηλωτών που βρισκόντουσαν στον χώρο του Πολυτεχνείου και τραυμάτισαν τον Στέφανο Παπαπολημέρου στο στήθος, και τον Βασίλη Πατρώνη στον δεξιό γλουτό.

Κατηγορούμενοι ήταν οι:

1. Αχιλλέας Αναγνωστόπουλος συνταξ. αρχιφύλακας
2. Παναγιώτης Στεφανάκος αστυφύλακας
3. Μηλιαράς Ιωάννης αστυφύλακας

Οι οποίοι παραπέμπονταν με τις εξής κατηγορίες:

α) Απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως εναντίον του Σ. Παπαπολυμέρου

β) Βαριές σωματικές βλάβες εναντίον του Β. Πατρώνη

γ) Παράνομη οπλοχρησία

δ) Επιπλέον, για τον Α. Αναγνωστόπουλο η κατηγορία του ότι παρακίνησε και τους υπόλοιπους να πυροβολήσουν με την φράση «τι τα έχουμε τα πιστόλια ουρέ, επάνω τους».

Το βούλευμα με το οποίο παραπέμφθηκαν οι τρεις κατηγορούμενοι είναι το 4939/1985 και εκδόθηκε στις 9 Απριλίου 1985.

Όμως, παρ' όλο που ο εισαγγελέας, ο οποίος το προώθησε, αναφέρει πως αναγκάσθηκε να το παραπέμψει για έκδοση διότι κινδύνευαν πολλά αδικήματα να παραγραφούν, επειδή έγινε, σαφώς προσπάθεια και από τις αστυνομικές και από τις ανακριτικές αρχές, να αποκρυφθούν οι ένοχοι αστυνομικοί των δολοφονιών του Κουμή και της Κανελλοπούλου, των δεκάδων τραυματισμών άλλων διαδηλωτών από ξυλοδαρμούς, και των τραυματισμών από πυροβολισμούς, η δίκη για τους πυροβολισμούς ορίστηκε να γίνει 2 χρόνια αργότερα στις 18 Μάρτη 1987, με αποτέλεσμα οι τρεις τελευταίες κατηγορίες να παραγραφούν με την πάροδο της πενταετίας από την τέλεσή τους γιατί ήσαν πλημελλείματα.

Έτσι η δίκη ξεκίνησε ουσιαστικά μόνο για την απόπειρα ανθρωποκτονίας που είναι κακούργημα. Τον Μάρτη η δίκη αναβλήθηκε επειδή έλειπε ο πρώτος κατηγορούμενος και επαναπροσδιορίστηκε για τις 24 Ιούνη '87 πάλι στην Άμφισσα, με τρία βασικά «ατού» υπέρ των κατηγορουμένων.

1. Την απόσταση των 250 km της Άμφισσας από την Αθήνα, η οποία στάθηκε απαγορευτική για την ύπαρξη ακροατηρίου ή κάποιας διαδήλωσης διαμαρτυρίας, και δημοσιογράφων (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων).
2. Την κλίση 136 μαρτύρων κατηγορίας ασχέτων με την ουσία της υπόθεσης.
3. Την παραγραφή φυσικά των περισσοτέρων αδικημάτων και την σύνθεση του δικαστηρίου από εισαγγελέα και δικαστές που πολλές φορές καθοδηγούσαν την υπεράσπιση των κατηγορούμενων, και ενόρκους οι οποίοι ήσαν αμφισιώτες «μιλημένοι» από τους ντόπιους αστυνομικούς και περιορίστηκαν να παίξουν διακοσμητικό ρόλο.

Η διαδικασία κράτησε 2 μέρες, την πρώτη έγινε η εξέταση 60 περίπου μαρτύρων αστυνομικών και διαδηλωτών (μελών του τότε ΚΚΕ εσωτερικού, στην πλειοψηφία τους) οι οποίοι δεν ήσαν παρόντες στό συγκεκριμένο επεισόδιο, αργά το θράδυ εξετάστηκαν και οι δύο παθόντες και έγινε διακοπή μέχρι το επόμενο πρωΐ.

Τη δεύτερη μέρα έγινε η εξέταση δύο δημοσιογράφων του Ριζοσπάστη οι οποίοι είχαν δει τους αστυνομικούς να πυροβολούν αλλά μόνο προς τον Πατρώνη, ο Μηλιαράς μάλιστα «κάρφωσε» τον Αναγνωστόπουλο.

Ο εισαγγελέας φυσικά πρότεινε την απαλλαγή των κατηγορούμενων λόγω παραγραφής των τριών τελευταίων αδικημάτων και λόγω αμφιβολιών για το πρώτο.

Το δικαστήριο επικύρωσε την πρόταση του εισαγγελέα μέσα σε «οικογενειακή» ατμόσφαιρα. Μόνον που δεν φώναξε το ακροατήριο (ασφαλίτες στην πλειοψηφία του) πως «η δίκη έγινε των διαδηλωτών η καταδίκη».

Η απόφαση βέβαια ήταν αναμενόμενη από την στιγμή που η υπόθεση είχε φύγει από τα χέρια του επαναστατικού κινήματος και είχε περάσει στην γραφειοκρατία της αστικής δικαιοσύνης, πράγμα βέβαια που επιβεβαιώνει το ρητό που λέει πως «όποιος κάνει μισές επαναστάσεις, σκάβει τον λάκκο του».

Κάποιο συμπέρασμα, προς γνώση και συμμόρφωση των νεότερων γενιών, είναι πως πέρα από την ωμή καταστολή η εξουσία χρησιμοποιεί και τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς της δικαιοσύνης με αρκετή δόση χιούμορ και αποτελεσματικότητα.

Είναι φανερό πλέον πως με το πρόσχημα της διασάλευσης της τάξης του δικαστηρίου πλέον δίκες, φορτωμένες με κακουργήματα, θα γίνονται όσο μακρυά επιτρέπει η νομολογία από την πόλη που έγιναν.

Πρόσφατο παράδειγμα η δίκη των αντιπυρηνικών διαδηλωτών που συνελήφθησαν πέρισυ τον Μάη, σε διαδηλώσεις ενάντια στο Τσέρνομπιλ, στην Αθήνα και ορίστηκε να γίνει στις 3 Ιούνη στο Μικτό Ορκωτό της Λαμίας, όπου και αναβλήθηκε αλλά σύντομα θα ξαναπροσδιοριστεί.

Μια μικρή πρόβλεψη, για κάθε ενδιαφερόμενο, είναι πως αν αφεθεί στην τύχη της η υπόθεση του αστυφύλακα Μελίστα, δολοφόνου του 15χρονου διαδηλωτή Μιχάλη Καλτεζά στο Πολυτεχνείο του 85, σίγουρα θα προσδιοριστεί να γίνει μετά από χρόνια και καιρούς σε κάποια επαρχιακή πόλη.

Γι' αυτό, σύντροφοι γρηγορείτε!

Ένας παθών!

Ο ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ, Η 1η ΜΑΗ, ΟΙ «ΦΟΝΙΑΔΕΣ» ΚΑΙ... Η ΕΡΓΑΤΙΑ

Η γνωστή απόπειρα εκτέλεσης του προέδρου της ΓΣΕΕ, από την ομάδα «1 Μάη», απασχόλησε σαν κύριο θέμα τον αστικό τύπο για μία σχεδόν βδομάδα. Το πώς τον απασχόλησε είναι ένα ζήτημα που αξίζει να το ψάξει, όποιος συγκεντρώνει υλικό για κωμωδίες.

Το μοναδικό σοβαρό γεγονός της ιστορίας είναι ο διασυρμός δύο ανθρώπων, του αγωνιστή εργάτη Γιάννη Σερίφη και του Μιχάλη Κασίμη, από τις φυλλάδες και από τον Δροσογιάννη.

Στις 29 Ιούνη πυροβολείται ο Ραυτόπουλος και από εκείνη την στιγμή αρχίζει μια απίθανη ιστορία. Μια ιστορία που μπλέκονται τα «σαΐνια» της Ασφάλειας, η ΓΣΕΕ, τα κόμματα, τα κομματίδια, οι φυλλάδες, οι «αξιόπιστοι μάρτυρες», οι 2 «φονιάδες» και.... η εργατιά.

Στις 30 του Ιούνη ο κόσμος πληροφορείται πως μπορεί να κοιμάται ήσυχος γιατί πιάστηκαν οι 2 «φονιάδες». Ποιοι είναι; Ο «γνωστός τρομοκράτης» Γιάννης Σερίφης, και ο αδελφός του νεκρού «τρομοκράτη» Χρήστου Κασίμη, ο επίσης «γνωστός άνθρωπος του ....ΠΑΣΟΚ» Μιχάλης Κασίμης. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ 30/6). Οι υπόλοιπες φυλλάδες λένε τα ίδια με πιο ήπιο τόνο, με εξαίρεση βέβαια την ΑΥΡΙΑΝΗ που επιμένει: Ο ΚΑΣΙΜΗΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ, ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΣΕΡΙΦΗΣ. (ΑΥΡΙΑΝΗ 30/6).

Όλα αυτά γράφονται ύστερα από «έγκυρες» πληροφορίες της Ασφάλειας, αλλά την άλλη μέρα ανακαλύπτεται το φιάσκο. Ο Κασίμης είναι ελεύθερος και τον Σερίφη ούτε που τον κάλεσαν για κατάθεση.

Το τι κλίμα επικρατεί μπορεί να το καταλάβει κανείς από το εξής χαρακτηριστικό δείγμα γραφής:

ΑΥΡΙΑΝΗ (1/7): Δροσογιάννης: Σε Καλό Δρόμο οι Έρευνες.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ (1/7): Δροσογιάννης: Ουδέν Στοιχείο.

Ένα από τα πιο αστεία περιστατικά έγινε την ίδια μέρα στις ειδήσεις της τηλεόρασης, όταν ο Δροσογιάννης δηλώνει ότι οι έρευνες είναι σε καλό δρόμο, γιατί υπάρχουν πολλοί μάρτυρες. Σε πόσο καλό δρόμο είναι, μας το δείχνει η επόμενη είδηση που αναφέρει τις καταθέσεις των μαρτύρων. Το αυτοκίνητο ήταν βυσσινί Σκόντα, ή πορτοκαλί Λάντα με σχάρα, ή πορτοκαλί Λάντα χωρίς σχάρα. Οι εκτελεστές ήταν δύο ή τρεις και πάει λέγοντας. Τελικά το αυτοκίνητο ανακαλύπτεται στις 3 Ιούλη. Ήταν ένα ΚΟΚΚΙΝΟ Λάντα, ή τουλάχιστον αυτό δείχνει η φωτογραφία της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ, γιατί οι μπάτσοι εξακολουθούν να μιλάνε για πορτοκαλί.

Είναι φανερό ότι οι μάρτυρες είναι επιρρεπείς στο να χρησιμοποιούνται από τους μηχανισμούς καταστολής για εκμαίευση στοιχείων και καταθέσεων.

Στο μεταξύ οι Σερίφης και Κασίμης κάνουν μήνυση σε μερικές φυλλάδες για τον διασυρμό τους (ΕΘΝΟΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ, ΑΥΡΙΑΝΗ, ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ).

Όμως ο καιρός περνάει και την ιστορία του Ραυτόπουλου έρχονται να αντικαταστήσουν στο προσκήνιο της επικαιρότητας άλλα σημαντικά θέματα, όπως ....ο Κολοσσός της Ρόδου. Όμως το ΠΑΣΟΚ είναι καταραμένο. Φιάσκο και ο Κολοσσός.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΣΕΡΙΦΗ;

Ο αγωνιστής εργάτης Γιάννης Σερίφης συγκεντρώνει, χρόνια τώρα, το μίσος των μηχανισμών καταστολής. Στη διάρκεια της χούντας ήταν μέλος της ομάδας «20 Οκτώβρη» και σαν εργάτης πρωτοστατούσε σε όλες τις προσπάθειες για την ανάπτυξη ενός αυτόνομου και ταξικού εργατικού κινήματος στα εργοστάσια. Το 77 στήθηκε από τους μπάτσους σκευωρία σε βάρος του, σε σχέση με την δολοφονία του αγωνιστή Χ. Κασίμη, από την οποία αθωώθηκε πανηγυρικά.

Είναι αντιπρόεδρος του σωματείου εργαζομένων του ΗΛΠΑΠ και από τα ιδρυτικά μέλη της παράταξης «Ταξική Ενότητα», συνδικαλιστικού σχήματος έξω και κόντρα στα κόμματα και τους εργατοπατέρες. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις του στην «Πρώτη» της 1 Ιούλη:

«Το γεγονός ότι υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που δεν είναι μαντρωμένοι και εγκλωβισμένοι σε ένα πολιτικό σχήμα τους ενοχλεί. Προσωπικά δεν είμαι ενταγμένος σε κάποιο πολιτικό φορέα, δουλεύω όμως συνδικαλιστικά και έχω πολιτική άποψη. Η δράση μου στον συνδικαλιστικό τομέα αφορά την αυτονομία και την αυτοοργάνωση του χώρου των εργαζομένων. Φαίνεται ότι αυτή η αυτονομία τους ενοχλεί».

«Ούτε κατηγορώ ούτε επαινώ τις ενέργειες αυτές. Πιστεύω ότι με επαναστατικούς αγώνες μπορεί να υπάρξει αποτέλεσμα στο λαϊκό και συνδικαλιστικό κίνημα.»

...Η ΕΡΓΑΤΙΑ

Η αδιαφορία της εργατικής τάξης για το Ραυτόπουλο φαίνεται και από το γεγονός ότι οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, αρκέστηκαν σε μια ωριαία στάση εργασίας. Μια στάση, η οποία όπου έγινε —με τη συγκατάθεση των εργοδοτών— ήταν μια ευκαιρία για τους εργαζόμενους να την εκμεταλλευτούν πίνοντας καφέ. Η παθητική αποδοχή της απόφασης της ΓΣΕΕ δεν ήταν καθολική. Ενδεικτικά αναφέρουμε την απόφαση της «Ταξικής Ενότητας» των Εργατών του ΗΛΠΑΠ καθώς και των υπαλλήλων των «Νέων» να μην κάνουν στάση εργασίας.

Αν όμως οι εργαζόμενοι αδιαφόρησαν για την υπόθεση, δεν συνέβη το ίδιο και με τους ΠΑΣΟΚτζήδες εργατοπατέρες που λογικό ήταν να στεναχωρηθούν για αυτό που συνέβη στον «δικό τους». Μαζί τους και η ΕΣΑΚ που προηγούμενα τον ανεβοκατέβαζε «δοτό» και «πουλημένο» και τώρα ξαφνικά τον ανακάλυψε σαν αγωνιστή. Το καρέ έκλειναν οι Καρακίτσοι της ΔΑΚΕ και το θλιβερό ΑΕΜ.

Έκαναν μάλιστα και «Παναθηναϊκή Συγκέντρωση Διαμαρτυρίας» στις 2 Ιούλη που ήταν μαζικώτατη (800 άτομα σύμφωνα με την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ,.... 500 στην πραγματικότητα).

Η στάση που κράτησαν οι εργαζόμενοι δείχνει καθαρά την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα σε αυτούς και την συνδικαλιστική τους ηγεσία. Η πουλημένη ΓΣΕΕ που ποτέ δεν μπήκε στον κόπο να κάνει κινητοποίηση όταν ένας εργάτης πεθαίνει από εργατικό ατύχημα, έρχεται τώρα να κλαυτεί και να μιλήσει για «επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τις κατακτήσεις τους.»

Αν οι εργάτες δεν στεναχωρήθηκαν για τον Ραυτόπουλο, είναι γιατί ποτέ δεν τον θεώρησαν σύντροφό τους.

Είναι γιατί οι εργάτες γρήγορα θα δώσουν την κατάλληλη απάντηση στους εργατοπατέρες και στα αφεντικά.

Είναι γιατί την «1 Μάη» την φοβούνται οι καταπιεστές και όχι οι καταπιεσμένοι.

Τα αφεντικά λοιπόν ας προσέχουν τα Λάντα και τους εργάτες.

Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΟΛΙΝΙ

Στις 21/6 πιάστηκε ο Ιταλός Μαουρίτσιο Φολίνις καταζητούμενος για συμμετοχή σ' ένοπλες ομάδες της Ιταλίας. Η σύλληψη του έδωσε αφορμή για να ξαναγραφτούν απ' τους ευφάνταστους αστυνομικούς συντάκτες, τα γνωστά και κακοπαιγμένα σενάρια «τρομοκρατολογίας», «Πράχτορας της K.G.B.», «άντρο των τρομοκρατών», «γιάφκες», «διεθνή δίχτυα» με γιαπωνέζους αρχαιολόγους, με υπαλλήλους του υπουργείου πολιτισμού, με συνεργάτες στο υπουργείο Έρευνας και Τεχνολογίας. Φτιάχνοντας έτσι ένα σενάριο μιας «δυναμικής» και «θεαματικής» σύλληψης «τρομοκράτη» προσπαθούν να ξαναδώσουν το χαμένο κύρος της ΕΛ.ΑΣ. Ο Μ. Φολίνι προφυλακίστηκε και αναμένεται η διαδικασία έκδοσής του. Είναι η πολλοστή φορά, μετά τον Ρ. Πολε, όπου για άτομο κατηγορούμενο για συμμετοχή σε «τρομοκρατικές» ενέργειες, επιχειρείται η έκδοσή του. Η αναντιστοιχία των δυο περιπτώσεων είναι προφανής. Για τον Ρ. Πόλε το ΠΑΣΟΚ, όντας στην αντιπολίτευση επιχείρησε να τον εκμεταλλευθεί πολιτικά. Σημερινοί υπουργοί και βουλευτές τότε ήταν αρωγοί στόν αγώνα για την μη έκδοση του Πόλε. Παράλληλα υπήρξαν κινήσεις δυναμικής υπεράσπισής του. Πράγμα όμως που ήταν συνδεδεμένο με την τότε επικρατούσα κατάσταση των ενόπλων ομάδων στην δύση. Η ευθυγράμμιση με τις νατοϊκές γραμμές, η συμμετοχή στην ομάδα TREVI, επιβάλλει την έκδοση του Φολίνι. Σ' αυτό το πλαίσιο λοιπόν η πολιτική δράση θεωρείται τρομοκρατία. Δεν είναι τυχαίο, ότι ο Φολίνι κατηγορείται βάσει χαφιεδίστικων καταθέσεων ανανηψάντων «τρομοκρατών» – χωρίς να έχει ποτέ συλληφθεί, για αυτά που κατηγορείται.

Έτσι λοιπόν ενώ έχει θεσμοποιηθεί η ενότητα των κρατών απέναντι σ' όσους αντιστέκονται στις επιλογές τους, επικαλούμενοι τον «διεθνή» κίνδυνο της τρομοκρατίας, απ' την άλλη η σύλληψη και η αναμενόμενη έκδοση του Φολίνι δείχνει την έλλειψη αντίστοιχης αλληλεγγύης όσων αντιστέκονται.